РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

17 май 2011 година *

По дело T-343/08

Arkema France, установено в Colombes (Франция), за което първоначално се явяват адв. A. Winckler, адв. S. Sorinas и адв. H. Kanellopoulos, а впоследствие от адв. Sorinas, адв. E. Jégou и адв. M. Sabeva, avocats,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н X.Lewis, г-н É. Gippini Fournier и г-н R. Sauer, в качеството на представители,

ответник,

с предмет главно искане за отмяна на Решение C (2008) 2626 окончателен на Комисията от 11 юни 2008 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.695 — Натриев хлорат), доколкото посоченото решение се отнася до Arkema France, и при условията на евентуалност, искане за отмяна или намаляване на размера на глобите, наложени на последното с това решение,

* Език на производството: френски.

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: г-жа I. Pelikánová, председател, г-жа K. Jürimäe (докладчик) и г-н S. Soldevila Fragoso, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 юни 2010 г.

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С Решение C (2008) 2626 окончателен на Комисията от 11 юни 2008 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] и на член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/38.695 — Натриев хлорат) (наричано по-нататък „обжалваното решение“) Комисията на Европейските общности санкционира няколко предприятия, включително жалбоподателя, Arkema France (по-рано Atochem SA, след това Elf Atochem SA, впоследствие Atofina SA и Arkema SA), и неговото дружество майка до 2006 г., Elf Aquitaine SA, поради участието им в съвкупност от споразумения и съгласувани практики относно пазара на натриев хлорат в Европейското икономическо пространство (ЕИП) за периода от 11 май 1995 г. до 9 февруари 2000 г., що се отнася до жалбоподателя и Elf Aquitaine (съображения 12—15 и член 1 от обжалваното решение).

2 Натриевият хлорат е силен окислител, получен чрез електролиза на воден разтвор на натриев хлорид в клетка без диафрагма. Натриевият хлорат може да се произвежда под формата на кристали или на разтвор. Той се използва главно за производството на хлорен диоксид, който на свой ред се използва в целулозно-хартиената промишленост за избелване на хартиена маса. Другите му много по-ограничени приложения са за пречистване на питейна вода, за избелване на текстил, за хербициди и за рафиниране на уран (съображение 2 от обжалваното решение).

3 Основни конкуренти на пазара на натриев хлорат в ЕИП през 1999 г. са следните предприятия: EKA Chemicals AB (наричано по-нататък „EKA“), чийто дружествен капитал се е притежавал изцяло от групата Akzo Nobel и което е притежавало дял от 49 % от посочения пазар, Finnish Chemicals Oy, което е притежавало дял от 30 % от посочения пазар и чийто дружествен капитал се е притежавал непряко и изцяло от Erikem Luxembourg SA (наричано по-нататък „ELSA“), жалбоподателят, 97,55 % от чийто дружествен капитал се е притежавал от Elf Aquitaine в периода от 1992 г. до 2000 г. и който е притежавал дял от 9 % от този пазар, Aragonesas Industrias y Energia SAU (наричано по-нататък „Aragonesas“), чийто дружествен капитал се е притежавал в периода 1992—2000 г. изцяло или почни изцяло, пряко или косвено от Uralita SA и което, подобно на Solvay SA/NV, е притежавало дял от 5 % от този пазар, докато други производители са притежавали заедно дял от 2 % от посочения пазар (съображения 13, 14, 25—30, 42 и 46 от обжалваното решение).

4 На 28 март 2003 г. EKA подава до Комисията заявление за освобождаване от глоби на основание на Известието на Комисията от 19 февруари 2002 година относно освобождаване от глоби или намаляване на техния размер в случаите на картели (ОВ C 45, стр. 3, наричано по-нататък „Известието от 2002 г. относно сътрудничеството“) във връзка със съществуващ картел на пазара на натриев хлорат (наричан по-нататък „картелът“). EKA обосновава искането си с писмени доказателства и устна декларация (съображения 54 и 55 от обжалваното решение).

5 На 30 септември 2003 г. Комисията приема решение, с което предоставя на ЕКА условно освобождаване от глоби в съответствие с член 15 от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството (съображение 55 от обжалваното решение).

6 На 10 септември 2004 г. Комисията изпраща до Finnish Chemicals, жалбоподателя и Aragonesas искания за предоставяне на информация в съответствие с член 18, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове 81 [ЕО] и 82 [ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167) (съображение 56 от обжалваното решение).

7 На 18 октомври 2004 г., в отговора си на посоченото в точка 6 по-горе искане на Комисията за предоставяне на информация, жалбоподателят подава заявление на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството (съображение 57 от обжалваното решение).

8 На 29 октомври 2004 г. Finnish Chemicals подава до Комисията заявление на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, като ѝ съобщава устно информация относно картела. Finnish Chemicals потвърждава посоченото заявление с писмо от 2 ноември 2004 г. и едновременно с това предоставя писмени доказателства относно участието си във въпросното нарушение (съображение 58 от обжалваното решение).

9 В периода между 4 ноември 2004 г. и 11 април 2008 г. Комисията изпраща искания за предоставяне на информация в съответствие с член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003, по-специално до жалбоподателя, Elf Aquitaine, Aragonesas, ЕКА и Finnish Chemicals. Комисията провежда и срещи с последните две дружества (съображения 59—65 от обжалваното решение).

10 С писмо от 11 юли 2007 г. Комисията съобщава на жалбоподателя за намерението си да отхвърли заявлението му за освобождаване от глоби на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството (съображение 563 от обжалваното решение).

11 С писмо от същия ден Комисията също така съобщава на Finnish Chemicals за намерението си да му предостави намаление от 30—50 % от размера на наложената му глоба на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството (съображение 583 от обжалваното решение).

12 На 27 юли 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, адресирано, освен до жалбоподателя, до EKA, Akzo Nobel NV, Finnish Chemicals, ELSA, Elf Aquitaine, Aragonesas и Uralita. Посочените дружества представят отговорите си в определения за това срок (съображения 66 и 67 от обжалваното решение).

13 На 20 ноември 2007 г. жалбоподателят и Elf Aquitaine, по-конкретно, упражняват правото си да изложат устно становището си по време на изслушване пред служителя по изслушването (съображение 68 от обжалваното решение).

14 На 11 юни 2008 г. Комисията приема обжалваното решение, което е връчено на жалбоподателя два дни по-късно.

15 В обжалваното решение Комисията по същество отбелязва, че жалбоподателят, EKA, Finnish Chemicals и Aragonesas са следвали стратегия за стабилизиране на пазара на натриев хлорат, като крайната цел била да разпределят помежду си продажбите на този продукт, да координират ценовата политика спрямо клиентите си и по този начин да получат възможно най-големи маржове. Картелът функционирал на основата на чести контакти между конкурентите под формата на двустранни и многостранни срещи и на телефонни разговори, без обаче да следва предварително определена схема. Според Комисията тези тайни споразумения са практикувани, считано от 21 септември 1994 г., що се отнася

до EKA и Finnish Chemicals, считано от 17 май 1995 г., що се отнася до жалбоподателя, считано от 16 декември 1996 г., що се отнася до Aragonesas, и считано от 13 февруари 1997 г., що се отнася до ELSA. Тези практики продължили до 9 февруари 2000 г., поне що се отнася до жалбоподателя, EKA, Finnish Chemicals и Aragonesas (съображения 69—71 от обжалваното решение).

16 Що се отнася по-конкретно до неправомерното поведение на жалбоподателя, Комисията отбелязва, че посочените в обжалваното решение факти показват прякото му участие в разглежданите антиконкурентни практики. Комисията отбелязва и че през цялото времетраене на нарушението Elf Aquitaine е притежавало повече от 97 % от дружествения капитал на жалбоподателя. Поради това Комисията счита, че са налице основателни причини да се предполага, че жалбоподателят е трябвало да се съобразява с политиката, определена от неговото дружество майка, и следователно не е могъл да действа самостоятелно. Ето защо според Комисията може да се презумира, че Elf Aquitaine е оказало решаващо влияние върху жалбоподателя, което се потвърждавало от допълнителните признаци, изброени от Комисията (съображения 384 и 386 от обжалваното решение).

17 По отношение на изчисляването на наложената по-специално на жалбоподателя и на Elf Aquitaine глоба Комисията се основава на Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ C 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките“) (съображение 498 от обжалваното решение).

18 Най-напред Комисията посочва, че за определянето на основния размер на наложената на жалбоподателя глоба следва да се вземе предвид сума, съответстваща на 19 % от стойността на продажбите на стоки, засегнати от картела. От една страна, доколкото жалбоподателят е участвал в картела през период, не по-малък от четири години и осем месеца, Комисията счита, че тази сума следва да се умножи по пет, за да се отчете продължителността на нарушението. От друга страна, с цел възпиране на въпросните предприятия, и по-специално на жалбоподателя, от встъпване в хоризонтални споразумения за определяне на цени, Комисията намира за необходимо да наложи допълнителен размер

на глобата, съответстваща на 19 % от стойността на посочените продажби. Поради това Комисията приема, че следва да наложи на жалбоподателя и на Elf Aquitaine солидарно глоба в размер на 22 700 000 EUR (съображения 510 и 521—523 от обжалваното решение).

19 Освен това относно корекциите на основния размер на глобата Комисията отбелязва като отегчаващи обстоятелства, че към момента на приемане на обжалваното решение тя вече е налагала санкции на жалбоподателя с три решения, в които е установена отговорността на последния за тайни споразумения. Комисията посочва Решение 85/74/ЕИО от 23 ноември 1984 година относно процедура по прилагане на член [81 ЕО] (IV/30.907 — Пероксиди) (ОВ L 35, 1985 г., стр. 1, наричано по-нататък решението „Пероксиди“), Решение 86/398/ЕИО от 23 април 1986 година относно процедура по прилагане на член [81 ЕО] (IV/31.149 — Полипропилен) (ОВ L 230, стр. 1, наричано по-нататък решението „Полипропилен“) и Решение 94/599/ЕО от 27 юли 1994 година относно процедура по прилагане на член [81 ЕО] (IV/31.865 — PVC) (ОВ L 239, стр. 14, наричано по-нататък решението „PVC“). От една страна, Комисията по същество счита, че установената повторност на действията на жалбоподателя дава основание да му се наложи увеличение с 90 % на основния размер на глобата. От друга страна, Комисията не намира смекчаващи обстоятелства в полза на жалбоподателя или на Elf Aquitaine, които да обосноват намаляване на глобата. По-специално Комисията счита, че с оглед на всички разглеждани факти „липсват изключителни обстоятелства“, които да обосноват намаление на глобата в полза на жалбоподателя извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството (съображения 525, 526, 538 и 544 от обжалваното решение).

20 На следващо място Комисията по същество посочва, че за да се осигури достатъчно възпиращо действие на глобите и поради особено големия оборот на Elf Aquitaine извън продажбите на стоки или услуги, обхванати от нарушението, както и с оглед на това, че този оборот значително надхвърля като абсолютна стойност оборотите на другите засегнати предприятия, на Elf Aquitaine следва

да се наложи увеличение със 70 % на основния размер на глобата (съображения 545, 548 и 559 от обжалваното решение).

21 По-нататък Комисията констатира, че глобите, определени по-специално за жалбоподателя и Elf Aquitaine, са в размер, по-малък от 10 % от съответния им общ оборот за 2007 г., и че глобите, които са могли да им бъдат наложени, преди да се приложи Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, са в размер съответно на 43 130 000 EUR за жалбоподателя и на 38 590 000 EUR за Elf Aquitaine (съображения 551 и 552 от обжалваното решение).

22 Накрая Комисията приема, че жалбоподателят не трябва да ползва намаление на глобата на основание Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, доколкото предоставената ѝ от последния информация няма съществен доказателствен принос по смисъла на точка 21 от посоченото известие. За сметка на това Комисията приема, че Finnish Chemicals ѝ е представило доказателства със съществен доказателствен принос по смисъла на точка 21 от същото известие. Поради това тя му предоставя намаление с 50 % на размера на глобата, която иначе би му наложила (съображения 580, 588 и 591 от обжалваното решение).

23 Членове 1 и 2 от разпоредителната част на обжалваното решение гласят следното:

„*Член 1*

Следните предприятия нарушиха член 81 от Договора и член 53 от Споразумението за ЕИП с участието си през посочения период в сложни споразумения и съгласувани практики с цел разпределяне на обема на продажбите, определяне на цените, обмен на чувствителна търговска информация за цените и обема на

продажбите и мониторинг на изпълнението на антиконкурентните договорености за натриев хлорат на пазара в ЕИП:

а) [EKA], от 21 септември 1994 г. до 9 февруари 2000 г.;

б) Akzo Nobel […], от 21 септември 1994 г. до 9 февруари 2000 г.;

в) Finnish Chemicals[…], от 21 септември 1994 г. до 9 февруари 2000 г.;

г) [ELSA], от 13 февруари 1997 г. до 9 февруари 2000 г.;

д) [жалбоподателят], от 17 май 1995 г. до 9 февруари 2000 г.;

е) Elf Aquitaine […], от 17 май 1995 г. до 9 февруари 2000 г.;

ж) Aragonesas […], от 16 декември 1996 г. до 9 февруари 2000 г.;

з) Uralita […], от 16 декември 1996 г. до 9 февруари 2000 г.

Член 2

За нарушенията, посочени в член 1, се налагат следните глоби:

а) EKA […] и Akzo Nobel […], солидарно: 0 EUR;

б) Finnish Chemicals[…]: 10 150 000 EUR, от които солидарно с [ELSA] (в ликвидация): 50 900 EUR;

в) [жалбоподателят] и Elf Aquitaine […], солидарно: 22 700 000 EUR;

г) [жалбоподателят]: 20 430 000 EUR;

д) Elf Aquitaine […]: 15 890 000 EUR;

е) Aragonesas […] и Uralita […], солидарно: 9 900 000 EUR.

[…]“. [неофициален превод]

24 В член 3 от разпоредителната част на обжалваното решение Комисията нарежда на предприятията, посочени в член 1 от същото решение, от една страна, да прекратят незабавно въпросното нарушение, в случай че все още не са го направили, и от друга страна, да се въздържат от извършване на което и да е от описаните в член 1 от посоченото решение действия или поведение и от всяко действие или поведение със същия или подобен предмет или резултат.

25 В член 4 от разпоредителната част на обжалваното решение са изброени адресатите на последното, а именно предприятията, посочени в член 1 от него.

Производство и искания на страните

26 Настоящата жалба е подадена от жалбоподателя в секретариата на Първоинстанционния съд [понастоящем Общият съд] на 19 август 2008 г.

27 Въз основа на доклад на съдията докладчик Общият съд (втори състав) решава да започне устната фаза на производството. Общият съд също така отправя някои въпроси до Комисията и иска от последната да му предостави определени документи. Комисията се съобразява с тези искания в определения срок, като обаче отказва да представи протокола за устно изразената от ЕКА молба за освобождаване от глоба.

28 Устните състезания и отговорите на страните на устно поставените от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 2 юни 2010 г.

29 С определение от 11 юни 2010 г. по дело Arkema France/Комисия (T-343/08, непубликувано в Сборника) Общият съд, от една страна, разпорежда на Комисията да представи протокола за устно изразената от ЕКА молба за освобождаване от глоба, и от друга страна, разрешава на представителите на жалбоподателя да се запознаят с този документ в секретариата на Общия съд. Комисията представя искания документ в определения за това срок и представителите на жалбоподателя се запознават с него в секретариата на Общия съд. Жалбоподателят обаче не отговаря в определения за това срок на писмения въпрос на Общия съд дали този документ съответства на документа, до който му е бил предоставен достъп в рамките на административната процедура пред Комисията.

30 Устната фаза на производството приключва на 27 юли 2010 г.

31 Жалбоподателят моли Общия съд:

— като главно искане, да отмени на основание член 230 ЕО обжалваното решение в частта, в която то засяга жалбоподателя,

— при условията на евентуалност, да отмени или намали на основание член 229 ЕО размера на глобите, които са му наложени с обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

32 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

А — *По главното искане за отмяна на обжалваното решение*

33 Жалбоподателят изтъква четири правни основания в подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение в частта, в която се отнася до него. Първото правно основание е изведено от грешки при прилагане на правото и при установяване на фактите, свързани с вменяването на неправомерното поведение на жалбоподателя и Elf Aquitaine. Второто правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото, свързана с увеличаването на основния размер на глобата, наложено на жалбоподателя на основание на установената повторност. Като трето правно основание се изтъква неправилният извод на Комисията, че жалбоподателят не може да ползва намаление на глобата на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството. Четвъртото правно основание е изведено от грешка при прилагане на правото и при установяване на факти от страна на Комисията, тъй като не му е предоставила намаление на глобата извън Известието от 2002 г. относно сътрудничеството.

1. *По допустимостта*

34 Комисията повдига две възражения за липса на абсолютни процесуални предпоставки, изведени, първо, от недопустимост на първото искане на жалбоподателя, и второ, от недопустимост на първото му правно основание.

а) По първото възражение за липса на абсолютна процесуална предпоставка, изведено от недопустимост на първото искане на жалбоподателя

35 Комисията твърди, че първото искане на жалбоподателя е недопустимо. Тя счита, че нито едно от посочените в точка 33 по-горе правни основания не може да доведе до пълна отмяна на обжалваното решение.

36 Въпреки че жалбоподателят наистина не посочва в писмените си изявления доводи срещу първото възражение на Комисията относно липса на абсолютна процесуална предпоставка, следва да се подчертае, че в отговор на въпросите на Общия съд жалбоподателят пояснява, че с първото си искане претендира отмяната на член 2, букви в) и г) от обжалваното решение, което е отбелязано в протокола от съдебното заседание.

37 Общият съд установява, че с посочените в точка 33 по-горе второ, трето и четвърто правно основание жалбоподателят по същество оспорва размера на глобите, които Комисията му налага в член 2, букви в) и г) от обжалваното решение. Тези правни основания следователно са в подкрепа на искането му за частична отмяна на посочения член, в съответствие с член 44, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд.

38 Поради това следва да се приеме, че доколкото цели изключително отмяната на член 2, букви в) и г) от обжалваното решение, първото искане на жалбоподателя е допустимо. Ето защо първото възражение на Комисията относно липса на абсолютна процесуална предпоставка трябва да се отхвърли като неоснователно.

б) По второто възражение за липса на абсолютна процесуална предпоставка, изведено от недопустимост на първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание

39 Комисията твърди, че първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание, според което Комисията неправилно е установила отговорност на Elf Aquitaine за извършеното от него нарушение, е недопустимо, тъй като така установената отговорност не увреждa жалбоподателя. По-конкретно тя твърди, че вменяването на отговорност на Elf Aquitaine не оказва влияние върху размера на глобите, които е наложила на жалбоподателя. В отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание Комисията отбелязва, от една страна, че не може да има никаква полза за жалбоподателя от евентуална отмяна от страна на Общия съд на така установената отговорност на Elf Aquitaine, доколкото в този случай жалбоподателят ще се окаже единствен длъжник за предвидената в член 2, буква в) от обжалваното решение глоба. От друга страна, доводът на жалбоподателя, че в обжалваното решение наложената му глоба е увеличена на основание повторност поради поемането на неговата дейност на пазара на полипропилен от страна на Elf Aquitaine след приемането на решението „Полипропилен“, бил неоснователен.

40 Жалбоподателят не излага доводи в писмените си изявления срещу второто възражение на Комисията относно липса на абсолютна процесуална предпоставка. В отговор на въпросите на Общия съд по време на съдебното заседание жалбоподателят посочва, че според него вменяването на собственото му неправомерно поведение на Elf Aquitaine се е отразило върху размера на глобата, наложена му с обжалваното решение на основание повторност, тъй като Elf Aquitaine е поело неговата дейност на пазара на полипропилен след приемането на решението „Полипропилен“.

41 В случая следва най-наред да се отбележи, че според постоянната съдебна практика жалба за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на акта може да чрез резултата си да донесе полза на страната, която е подала жалбата за отмяна (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 юли 2000 г. по дело Парламент/Richard, C-174/99 P, Recueil, стр. I-6189, точка 33 и Решение на Съда от 10 септември 2009 г. по дело Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Сборник, стр. I-8237, точка 33 и цитираната

съдебна практика; вж. Решение на Общия съд от 28 септември 2004 г. по дело MCI/Комисия, T-310/00, Recueil, стр. II-3253, точка 44 и цитираната съдебна практика).

42 Ето защо Общият съд трябва да провери дали първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание може да му донесе полза по смисъла на посочената в точка 41 по-горе съдебна практика.

43 На първо място, що се отнася до искането за отмяна или намаление на глобата, предвидена в член 2, буква в) от обжалваното решение, следва да се припомни, че същата е в размер на 22 700 000 EUR и е наложена на жалбоподателя и на Elf Aquitaine солидарно. На следващо място, както личи от съображения 510 и 521—523 от обжалваното решение, съдържанието на които е обобщено в точка 18 по-горе, размерът на посочената глоба е определен съгласно Насоките и съответства на 19 % от стойността на продажбите на жалбоподателя, умножена по пет с оглед на продължителността на участието му в разглежданото нарушение, като се налага допълнителна сума, съответстваща на 19 % от стойността на посочените продажби, за да се постигне възпиращо действие. Поради това, както отбелязва Комисията в писмените си изявления, впрочем без това да се оспорва от жалбоподателя, тази глоба е определена с оглед на отнасящите се до жалбоподателя цифрови данни, като при определянето на нейния размер Комисията не е взела предвид цифровите данни относно Elf Aquitaine.

44 Поради това, дори Общият съд да установи, че Комисията неправилно е вменила на Elf Aquitaine отговорността за неправомерното поведение на жалбоподателя, от една страна, подобна констатация не би се отразила нито на самия принцип на налагане на глобата, установена за жалбоподателя в член 2, буква в) от обжалваното решение поради участието му в картела, нито върху изчислението на размера на посочената глоба. От друга страна, както основателно отбелязва Комисията по време на съдебното заседание в отговор на въпросите на Общия съд, доколкото след подобна констатация Общият съд би отменил

глобите, наложени на Elf Aquitaine с обжалваното решение, жалбоподателят би се оказал единствен длъжник за глобата, предвидена в член 2, буква в) от обжалваното решение.

45 На второ място, по отношение на глобата, предвидена в член 2, буква г) от обжалваното решение, следва най-наред да се отбележи, че както личи от съображения 525 и 526 от обжалваното решение, съдържанието на които е обобщено в точка 19 по-горе, Комисията е счела за необходимо, в съответствие с точка 28 от Насоките, да увеличи поради повторност с 90 % основния размер на глобата от 22 700 000 EUR, наложена на жалбоподателя и Elf Aquitaine солидарно. Освен това Комисията се основава на решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, чийто адресат е жалбоподателят, за да му наложи глобата от 20 430 000 EUR, предвидена в член 2, буква г) от обжалваното решение.

46 Следователно, дори Общият съд да установи, че Комисията неправилно е вменила на Elf Aquitaine отговорността за неправомерното поведение на разглежданото предприятие, подобна констатация не би се отразила нито на самия принцип на налагане на това предприятие на глобата от 20 430 000 EUR поради установената повторност в неговите действия, нито на изчислението на размера на посочената глоба. Всъщност този размер съответства на 90 % от размера на глобата от 22 700 000 EUR, предвидена в член 2, буква в) от обжалваното решение, който е изчислен изключително въз основа на отнасящи се до жалбоподателя цифрови данни, както бе констатирано в точка 43 по-горе.

47 В това отношение следва да се отхвърли като неотносим доводът, изтъкнат от жалбоподателя по време на съдебното заседание в отговор на въпроси на Общия съд (вж. точка 40 по-горе). Всъщност, доколкото съгласно член 1 от него жалбоподателят е адресат на решението „Полипропилен“, на което Комисията по-конкретно се основава, за да установи в обжалваното решение, че е налице повторност с оглед на неправомерните действия, евентуална констатация на Общия съд в смисъл, че Комисията е санкционирала неправилно Elf Aquitaine в обжалваното решение, не би се отразила на самия принцип на налагане на

жалбоподателя на глобата, предвидена в член 2, буква г) от обжалваното решение, или върху изчисляването на нейния размер.

48 В светлината на всички изложени по-горе съображения следва да се приеме, че първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание не може да му донесе полза по смисъла на посочената в точка 41 по-горе съдебна практика.

49 Поради това трябва да се уважи второто възражение на Комисията за липса на абсолютна процесуална предпоставка и да се отхвърли първото правно основание, изтъкнато от жалбоподателя, като недопустимо.

2. *По съществото на спора*

а) По второто правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, които са свързани с увеличаването на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателя на основание повторност

50 Жалбоподателят твърди по същество, че Комисията неправилно е увеличила основния размер на наложената му глоба с 90 % на основание повторност. Това правно основание е разделено на три части.

По първата част, изведена от нарушение на правото на защита и на принципа на пропорционалност, тъй като в рамките на обжалваното решение е взето предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността

— Доводи на страните

51 На първо място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила правото му на защита, тъй като е взела предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността, въпреки че не го е посочила в изложението на възраженията. Макар да не оспорва, че в съответствие с Решение на Общия съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия (T-38/02, Recueil, стр. II-4407, наричано по-нататък „решението на Общия съд по дело Danone“, точки 56 и 57) Комисията може да вземе предвид за окончателното решение повторността като отегчаващо обстоятелство, без да я посочва в изложението на възраженията, жалбоподателят все пак счита, че доколкото Комисията е избрала да посочи във въпросното изложение на възраженията решенията за санкциониране на жалбоподателя, на които възнамерява да се основе за установяването на повторност, тя не може да се позовава на решението „Пероксиди“ в обжалваното решение. Всъщност, тъй като в бележка под линия 361 от изложението на възраженията Комисията посочила само решенията „Полипропилен“ и „PVC“, тя въвела жалбоподателя в заблуждение по отношение на обхвата на отегчаващото обстоятелство, което в крайна сметка е взела предвид в обжалваното решение, като по този начин му попречила да изложи в стадия на производството, съответстващ на посоченото изложение на възраженията, становището си относно срока от единадесет години, изтекъл между приемането на решението „Пероксиди“ и началото на нарушението, санкционирано с обжалваното решение.

52 На второ място, като взела предвид решението „Пероксиди“ при установяване на повторност в рамките на обжалваното решение, Комисията нарушила принципа на пропорционалност. Според жалбоподателя периодът от време между приемането на решението „Пероксиди“ и началото на нарушението, санкционирано с обжалваното решение, бил явно прекомерен. Всъщност от практиката на Комисията при вземане на решения и от Решение на Съда от 8 февруари

2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия (C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, наричано по-нататък „решението на Съда по дело Danone“, точка 39) произтичало, че период от време, надхвърлящ десет години, между установяването на първото нарушение и извършването на второ нарушение не позволявал да се приеме, че определено предприятие е склонно да се отклонява от правилата за конкуренция. Вземането предвид в обжалваното решение на решението „Пероксиди“ било в още по-голяма степен непропорционално, тъй като се отнасяло до факти отпреди повече от 30 години. Освен това жалбоподателят отбелязва, че между края на нарушението, санкционирано с решението „PVC“, и приемането на това решение е изминал период от седем години.

53 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

54 На първо място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че правото му на защита е било нарушено, тъй като Комисията не е посочила решението „Пероксиди“ в изложението на възраженията, следва в самото начало да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика с изричното посочване от Комисията в нейното изложение на възраженията, че тя ще прецени дали следва да се наложат глоби на засегнатите предприятия, и с оповестяването на основните фактически и правни обстоятелства, които могат да доведат до налагане на глоба, каквито са тежестта и продължителността на предполагаемото нарушение и фактът, че то е извършено умишлено или по непредпазливост, тя изпълнява своето задължение за зачитане на правото на предприятията да бъдат изслушани. Така тя им дава достатъчно елементи, за да се защитят не само срещу установяване на нарушението, но и срещу обстоятелството, че им се налага глоба (Решение на Съда от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия, 100/80—103/80, Recueil, стр. 1825, точка 21 и решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 50).

55 На следващо място, що се отнася до определянето на размера на глобите, правото на защита на засегнатите предприятия пред Комисията е гарантирано чрез възможността да се изразяват становища относно продължителността, тежестта и антиконкурентния характер на нарушението. Впрочем предприятията се ползват от допълнителна гаранция, що се отнася до определянето на размера на глобите, доколкото Общият съд е компетентен да упражни пълен съдебен контрол и може по-конкретно да отмени или намали размера на глобата на основание член 31 от Регламент № 1/2003 (вж. в този смисъл решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 51 и цитираната съдебна практика).

56 На последно място, що се отнася по-специално до повторността като отегчаващо обстоятелство, важно е да се подчертае, че съгласно съдебната практика, от една страна, фактът, че в своята по-ранна практика по вземане на решения Комисията е приела, че определени елементи не представляват отегчаващо обстоятелство за целите на определянето на размера на глобата, не означава сам по себе си, че тя е длъжна да направи същата преценка в последващо решение. От друга страна, предоставянето на възможност за едно предприятие да изрази в рамките на друга преписка становището си относно намерението на Комисията да установи съществуването на повторност по отношение на последното, с нищо не предполага, че Комисията е длъжна да постъпи по този начин във всички случаи, нито че, ако не бъде предоставена такава възможност, ще се попречи на жалбоподателя да упражни в пълна степен правото си да бъде изслушан (вж. решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 57 и цитираната съдебна практика).

57 В настоящия случай следва да се констатира, че както Комисията отбелязва в писмените си изявления, тя е посочила в изложението на възраженията, че възнамерява да наложи глоби на въпросните предприятия (вж. точка 354 от изложението на възраженията) и че ще вземе предвид тежестта и продължителността на нарушението въз основа на Насоките (вж. точка 346 от изложението на възраженията). Освен това Комисията е посочила, че ще вземе предвид евентуалните смекчаващи обстоятелства, като предвидените в точка 29 от Насоките, както и евентуалните отегчаващи обстоятелства, като предвидените в точка 28 от Насоките, измежду които изрично е посочена повторността (вж. точка 350 от изложението на възраженията). На последно място, Комисията отчита факта, че някои от въпросните предприятия „вече са били адресати на решения относно сходни нарушения“ [неофициален превод] (вж. точка 351 от изложението

на възраженията), като уточнява, че по отношение на жалбоподателя това са решението „Полипропилен“ и решението „PVC“ (вж. бележка под линия 361 от изложението на възраженията).

58 Следователно въз основа на обстоятелствата, които е посочила в изложението на възраженията и които са повторени в точка 57 по-горе, Комисията не е нарушила правото на защита на жалбоподателя, като е приела в обжалваното решение, в съответствие с изложената в точки 54—56 по-горе съдебна практика, че е налице отегчаващото обстоятелство повторност.

59 С оглед на това следва да се отхвърли като неоснователен доводът на жалбоподателя, че е нарушено правото му на защита, доколкото Комисията, от една страна, го е въвела в заблуждение относно обхвата на повторността като отегчаващо обстоятелство, което ще бъде взето предвид в обжалваното решение, а от друга страна, му е попречила да изложи в стадия на производството, съответстващ на изложението на възраженията, становището си относно срока от единадесет години, изтекъл между решението „Пероксиди“ и началото на участието на жалбоподателя в нарушението, което е санкционирано с обжалваното решение.

60 Всъщност, от една страна, доколкото Комисията изрично посочва в изложението на възраженията намерението си да вземе предвид повторността като отегчаващо обстоятелство, по-специално по отношение на жалбоподателя, и доколкото с нищо не указва в това изявление, че се позовава в това отношение само на решенията „Полипропилен“ и „PVC“, които изрично е посочила в бележка под линия 361 от същото изложение на възраженията, жалбоподателят не може да изключи възможността Комисията да вземе предвид това отегчаващо обстоятелство въз основа на което и да е по-ранно решение, с оглед на което може да се установи повторност по отношение на него, като например решението „Пероксиди“.

61 Във всички случаи, от друга страна, доколкото съгласно изложената в точка 56 по-горе съдебна практика Комисията не е била длъжна да посочи в изложението на възраженията решенията, с които по-рано жалбоподателят е бил

санкциониран за участието си в картели и на които тя възнамерява да се позове, за да установи повторност в обжалваното решение, липсата на посочване на решението „Пероксиди“ в изложението на възраженията сама по себе си не може да попречи на жалбоподателя да упражни в пълна степен правото си да бъде изслушан, нито да го въведе в заблуждение относно обхвата на отегчаващото обстоятелство, което Комисията е взела предвид в обжалваното решение.

62 Поради това следва да се констатира, че противно на твърденията на жалбоподателя, правото му на защита не е било нарушено.

63 На второ място, по отношение на оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като е взела предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността, следва най-напред да се припомни, че съгласно съдебната практика принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на желаната цел. В контекста на изчисляване на глобите тежестта на нарушението трябва да бъде установена в зависимост от множество критерии, като не следва да се придава несъразмерно значение на нито един от критериите за преценка в сравнение с останалите. В този контекст принципът на пропорционалност изисква Комисията да определи глобата пропорционално на взетите предвид при преценката на тежестта на нарушението критерии и в това отношение да ги приложи последователно и обективно обосновано (вж. Решение на Общия съд от 27 септември 2006 г. по дело Jungbunzlauer/Комисия, T-43/02, Recueil, стр. II-3435, точки 226—228 и цитираната съдебна практика, както и Решение на Общия съд от 28 април 2010 г. по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, T-456/05 и T-457/05, Сборник, стр. II-1443, точка 264).

64 Освен това Комисията разполага с право на преценка относно факторите, които би следвало да бъдат взети предвид при определяне на размера на глобите, по-точно специфичните обстоятелства по преписката, нейния контекст и възпиращия ефект на глобите, като не е необходимо тя да се придържа към обвързващ и изчерпателен списък на критериите, които задължително трябва да

бъдат взети предвид (вж. решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

65 По-нататък трябва да се подчертае, че установяването и преценката на характеристиките, специфични за повторността, са част от правото на преценка на Комисията и че тя не е обвързана с евентуален давностен срок за подобно установяване (решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 38 и Решение на Общия съд от 30 септември 2009 г. по дело Hoechst/Комисия, T-161/05, Сборник, стр. II-3555, точка 141).

66 Всъщност повторността е важен елемент, който Комисията следва да подложи на преценка, като се има предвид, че отчитането му има за цел да поощри предприятията, които са явно склонни да се отклоняват от правилата за конкуренция, да променят поведението си. Ето защо Комисията може във всеки конкретен случай да вземе предвид данните, потвърждаващи склонността към подобно отклонение, включително например времето, което е изтекло между разглежданите нарушения (решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 39 и Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 65 по-горе, точка 141).

67 Така Съдът е приел, че повтарящите се нарушения на правилата за конкуренция от страна на определено предприятие, които са разделени във времето от сравнително кратък период, а именно по-малко от десет години, потвърждават склонността на това предприятие да не извлича съответните изводи от вече констатирано негово нарушение на посочените правила (решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 40).

68 Поради това от изложената в точки 63—67 по-горе съдебна практика следва, че макар да няма давностен срок за установяването на повторност от страна на Комисията, принципът на пропорционалност все пак не позволява на Комисията да взима предвид без ограничение във времето едно или няколко по-ранни решения, с които се санкционира определено предприятие.

69 В настоящия случай, от една страна, трябва да се припомни, че нито в хода на административното производство, нито пред Общия съд жалбоподателят оспорва заключението на Комисията в член 1, буква д) от обжалваното решение, че той е участвал в картела от 17 май 1995 г. до 9 февруари 2000 г.

70 От друга страна, жалбоподателят не оспорва и датите на решенията, с които порано Комисията го е санкционирала за участието му в картели, нито периодите на участието му в картели, по отношение на които е бил санкциониран по-рано от Комисията. В това отношение следва най-напред да се отбележи, че в решението „Пероксиди“ Комисията е констатирала, че нарушението е продължавало от 1961 г. до 13 декември 1980 г. (член 1 от решението). На следващо място, в решението „Полипропилен“, Комисията е приела, че нарушението е продължавало от ноември 1977 г. до края на 1982 г. или началото на 1983 г. (член 1, първо тире от това решение). Накрая, в решението „PVC“ Комисията установява, че нарушението е било извършено в периода от август 1980 г. до май 1984 г. (съображения 8 и 54 от това решение).

71 По този начин от обстоятелствата, установени в точки 69 и 70 по-горе, следва, че жалбоподателят е нарушавал правилата за конкуренцията, като е участвал в картели през цялото време от 1961 г. до май 1984 г., за което е санкциониран най-напред през 1984 г., впоследствие през 1986 г. и последно през 1994 г., както и че въпреки тези последователни решения той е продължил неправомерното си поведение, като е взел участие в нов картел, санкциониран с обжалваното решение, считано от 17 май 1995 г. до 9 февруари 2000 г.

72 Следователно Комисията основателно е взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, за да установи наличието на повторност в действията на жалбоподателя, доколкото тези последователни решения, които са приети през кратки интервали от време и последното от които е прието една година преди участието му в нарушението, санкционирано с обжалваното решение, свидетелстват за склонността му към отклонения от правилата за конкуренцията. Ето защо Комисията не е нарушила принципа на пропорционалност, като е взела предвид тези последователни решения в рамките на преценката на повторността в поведението на жалбоподателя.

73 Що се отнася до доводите на жалбоподателя, първо, че от решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе (точка 40) произтичало, че Комисията не можела да вземе предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността, тъй като е изтекъл прекомерен период, а именно единадесет години, от приемането на това решение до началото на нарушението, санкционирано с обжалваното решение, второ, че решението „Пероксиди“ се отнасяло до факти отпреди повече от 30 години, и трето, че между края на нарушението, санкционирано с решението „PVC“, и приемането на обжалваното решение били изминали седем години, те следва да се отхвърлят като неотносими. Във всички случаи тези доводи всъщност не поставят под въпрос извода, изложен в точка 72 по-горе.

74 Поради това оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като е взела предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността, а следователно и първата част на второто правно основание в нейната цялост, трябва да се отхвърлят като неоснователни.

По втората част, изведена от нарушение на принципите non bis in idem и на пропорционалност, поради факта че Комисията вече била взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“ за установяване на повторност в четири други решения, с които се санкционира жалбоподателят

— Доводи на страните

75 На първо място, жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципа non bis in idem, който предвижда — съгласно съдебната практика, — че лице, което вече е било осъдено, повече не може да се преследва или санкционира за същите деяния. В настоящия случай Комисията трябвало да констатира, че вече е взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“ в четири

решения, които е приела между 2003 г и 2006 г. и с които е санкционирала жалбоподателя (наричани по-нататък „четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г.“). Това били Решение C (2003) 4570 окончателен и поправка C (2004) от 10 декември 2003 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/E-2/37.857 — Органични пероксиди) (ОВ L 110, 2005 г., стр. 44, наричано по-нататък решението „Органични пероксиди“), Решение C (2004) 4876 от 19 януари 2005 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/E-1/37.773 — AMCA) (ОВ L 353, 2006 г., стр. 12), Решение C (2006) 1766 от 3 май 2006 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/F/C.38.620 — Водороден пероксид и перборат) (ОВ L 353, стр. 54, наричано по-нататък решението „Водороден пероксид и перборат“) и Решение C (2006) 2098 окончателен от 31 май 2006 година относно процедура по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/F/38.645 — Метакрилати) (ОВ L 322, 2006 г., стр. 20, наричано по-нататък решението „Метакрилати“). Жалбоподателят по същество счита, че наличието на решение, в което Комисията е взела предвид предишно нарушение, за да установи повторност, не позволява същото решение да се вземе предвид в ново решение, за да се установи повторност като отегчаващо обстоятелство.

76 На второ място, жалбоподателят твърди, че като е приложила увеличение на основния размер на глобата поради повторност въз основа на същите действия в пет различни преписки, Комисията е нарушила принципа на пропорционалност. Всъщност посоченото увеличение било излишно и непропорционално с оглед на целта за възпиращо действие.

77 От една страна, увеличаването на основния размер на глобата в обжалваното решение на основание повторност щяло да е валидно само ако санкционираните с него действия бяха извършени след тези, до които се отнасят четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., а не едновременно с тях. Всъщност, доколкото нарушенията, санкционирани с четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., са извършени по едно и също време с тези, които са установени с обжалваното решение, но посочените решения не са били приети към момента на извършването на действията, санкционирани с обжалваното решение,

жалбоподателят нямал възможност да адаптира поведението си на пазара на натриев хлорат.

78 От друга страна, според жалбоподателя увеличение на основния размер на глобата с 50 % поради установена повторност, подобно на наложеното с четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., било достатъчно за възпиращото действие, което се цели с обжалваното решение.

79 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

80 На първо място, по отношение на оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа non bis in idem, тъй като е взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, от една страна, в четири решения, които е приела между 2003 г. и 2006 г., и от друга страна, в обжалваното решение, трябва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика принципът non bis in idem, който е основен принцип на общностното право, закрепен впрочем в член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прокламирана на 7 декември 2000 г. в Ница (ОВ C 364, стр. 1), забранява в областта на конкуренцията повторното осъждане или преследване на предприятие поради антиконкурентно поведение, за което то веднъж е било санкционирано или за което вече е било обявено, че то не носи отговорност, с предходно решение, неподлежащо повече на обжалване (Решение на Съда от 5 май 1966 г. по дело Gutmann/Комисия, 18/65 и 35/65, Recueil, стр. 149, 172 и Решение на Съда от 15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 59; решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 184).

81 Прилагането на принципа non bis in idem зависи от наличието на три условия, а именно идентичност на деянията, един и същ извършител на нарушението и един и същ защитен правен интерес (Решение на Съда от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 338 и решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 185).

82 В настоящия случай, от една страна, трябва да се отбележи, че Комисията е взела предвид в обжалваното решение по-ранни нарушения не с цел да санкционира отново последните, а само за да санкционира жалбоподателя за участието му в картела, установен с обжалваното решение, при отчитане на повторността на неговите действия. Следователно обстоятелството, че Комисията вече е взела предвид същите тези нарушения в рамките на четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., не води до нарушение на принципа non bis in idem.

83 От друга страна, трябва да се отбележи, че във всички случаи изложените в точка 81 по-горе кумулативни условия за прилагането на принципа non bis in idem не са налице, когато липсва идентичност на нарушенията. Всъщност в обжалваното решение Комисията санкционира жалбоподателя поради участието му в картел, по отношение на който тя нито е започвала преследване, нито е приемала санкции по-рано, което жалбоподателят впрочем не твърди.

84 Комисията следователно не е нарушила принципа non bis in idem, като е взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, за да установи повторност по отношение на жалбоподателя в рамките на обжалваното решение, въпреки че вече ги е била взела предвид в четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г.

85 Поради това оплакването на жалбоподателя следва да се отхвърли като неоснователно.

86 На второ място, доколкото жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като е увеличила основния размер на глобата в обжалваното решение на основание повторност, на първо място, следва да се отхвърли в това отношение като неоснователен доводът му, че с отчитането на решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“ за установяване на повторност в рамките на четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., търсеното възпиращо действие вече е постигнато.

87 Всъщност, от една страна, доколкото Комисията трябва да вземе предвид повторността в действията на определено предприятие в рамките на преценката на тежестта на нарушението, което възнамерява да санкционира (решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 26), фактът, че в четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., Комисията вече е взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, не е пречка същите да бъдат основателно взети предвид от Комисията в обжалваното решение с цел да се възпре жалбоподателят да не повтаря в бъдеще неправомерното си поведение.

88 От друга страна, важно е да се посочи, че отчитането от страна на Комисията на факта, че за установяването на повторност в рамките на по-ранно решение е взела предвид предходно нарушение, за да изключи в последващо решение възможността за увеличаване на основния размер на глобата на основание на посоченото нарушение, би противоречало на целта за възпиращо действие. Всъщност подобно разрешение би довело до положение, при което ще е налице обратен ефект от гледна точна на целта за възпиращо действие на глобата и при което глобите, налагани на предприятията, извършващи многократно повтарящи се неправомерни действия, няма да се увеличават прогресивно в зависимост от броя на извършените от тях нарушения, а напротив, крайният размер на глобата, която може да им бъде наложена, ще намалява като функция на увеличаването на броя на санкциониращите ги решения.

89 На второ място, следва да се отхвърли като неотносим доводът на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като му е

наложила ново увеличение на основание повторност, въпреки че четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., се отнасят до нарушения, извършени по едно и също време с тези, които са предмет на обжалваното решение, и че поради това той нямал никаква възможност да адаптира поведението си на пазара на натриев хлорат. Всъщност в случая е без значение, че четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., се отнасят до нарушения, извършени по едно и също време с тези, които са посочени в обжалваното решение, доколкото Комисията се основава само на решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“, по отношение на които жалбоподателят не спори, че са приети преди началото на нарушението, санкционирано с обжалваното решение, за да установи в рамките на последното, че е налице повторност в поведението на жалбоподателя.

90 С оглед на всички изложени по-горе съображения оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, така както е определен в точка 63 по-горе, а следователно и втората част на настоящото правно основание в нейната цялост, следва да се отхвърлят като неоснователни.

По третата част, изведена от нарушение на принципите на пропорционалност, равно третиране и добра администрация, поради увеличението с 90 % на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателя на основание повторност

— Доводи на страните

91 Жалбоподателят изтъква, при условията на евентуалност, че дори в обжалваното решение Комисията да е увеличила основателно основния размер на глобата на основание повторност, тя все пак била нарушила принципите на пропорционалност, равно третиране и добра администрация, като е определила посоченото увеличение да е с 90 %.

92 Най-напред жалбоподателят поддържа, че нищо не обосновава увеличение с 90 % на основния размер на глобата на основание повторност в настоящия случай, след като в четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., глобата е била увеличена на същото основание с 50 %. Следователно в настоящия случай Общият съд трябвало да намали посоченото увеличение на 50 %.

93 Освен това жалбоподателят счита, че увеличение с 90 % на основния размер на глобата на основание повторност е непропорционално, доколкото в обжалваното решение на Elf Aquitaine е наложено и увеличение със 70 % на основния размер на глобата за постигане на възпиращо действие.

94 На последно място жалбоподателят отбелязва, че въпреки безспорното право на преценка на Комисията при определяне на размера на глобите и строгостта на Насоките, нарушенията, санкционирани с решението „Органични пероксиди“ и с решението „Метакрилати“, са извършени по едно и също време с тези, които са санкционирани с обжалваното решение. Освен това прилагането на Насоките, предвиждащи увеличение на глобата в случай на повторност, било резултат от необичайно голямата продължителност на производството по настоящата преписка пред Комисията. Жалбоподателят обаче не трябвало да понася отрицателните последици от неполагането на дължимата грижа от страна на Комисията при провеждането на производството по настоящата преписка.

95 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

96 На първо място, по отношение на оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, тъй като увеличението с 90 % на

основния размер на глобата на основание повторност в настоящия случай било непропорционално, следва най-напред да се припомни, че съгласно член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 Комисията може с решение да налага глоби на предприятия, които са нарушили член 81 ЕО, като вземе предвид тежестта и продължителността на нарушението.

97 Освен това точка 28, първо тире от Насоките предвижда следното:

„Основният размер може да бъде увеличен, ако Комисията установи, че са налице [отегчаващи] обстоятелства, като например:

— когато предприятие продължава или извършва същото или подобно нарушение, след като Комисията или национален орган в областта на конкуренцията е установил, че предприятието е нарушило член 81 [ЕО] или 82 [ЕО]: основният размер ще се увеличава с до 100 % за всяко установено нарушение[…].“

98 На следващо място следва да се констатира, че член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 съставлява релевантното правно основание за отчитане на повторност при изчисляването на глобата (вж. по аналогия решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точки 27—29).

99 Освен това Насоките, приети от Комисията за определяне на размера на глобите, гарантират правната сигурност на предприятията, тъй като определят методиката, която Комисията сама си е наложила при определяне на размера на глобите (вж. в този смисъл решението на Съда по дело Danone, точка 52 по-горе, точка 23). Администрацията не може да се отклони от тях в конкретен случай,

без да изложи причини, които да са съвместими с принципа на равно третиране (Решение на Съда от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 91).

100 От съдебната практика произтича и че по-ранната практика на Комисията при вземането на решения не служи за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията (Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 292). Комисията разполага с широко право на преценка в областта на определянето на размера на глобите и не е обвързана от извършените от нея по-рано преценки (вж. Решение на Съда от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 123 и цитираната съдебна практика). Това широко право на преценка цели да позволи на Комисията да насочи поведението на предприятията към зачитане на правилата на конкуренция (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 24 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 216). В това отношение тя не е задължена да прилага точни математически формули (Решение по дело Michelin/Комисия, посочено по-горе, точка 292).

101 На последно място, фактът, че в миналото за определени видове нарушения Комисията е налагала глоби в определен размер, не я лишава от възможността да увеличи този размер в границите, определени с Регламент № 1/2003, ако това е необходимо, за да се гарантира прилагането на политиката на конкуренция. Напротив, ефикасното прилагане на правилата за конкуренция изисква Комисията да може във всеки момент да съобрази глобите с нуждите на тази политика (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 169 и решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 395).

102 В настоящия случай, от една страна, следва най-напред да се констатира, че като е определила в обжалваното решение 90 % увеличение на основния размер на глобата на основание повторност, Комисията е действала в съответствие с

член 23, параграфи 2 и 3 от Регламент № 1/2003 и с член 28, първо тире от Насоките, което жалбоподателят не оспорва. Освен това, противно на твърденията на последния и в съответствие с посочената в точки 100 и 101 по-горе съдебна практика, обстоятелството, че Комисията му е наложила увеличение на глобата с 50 % в предходни решения, не ограничава правото ѝ на преценка при определяне на процента на увеличение на основния размер на глобата в обжалваното решение.

103 От друга страна, с оглед на обстоятелствата по настоящото дело, показващи силната склонност на жалбоподателя да се отклонява от правилата за конкуренцията, последният не представя доводи, които да установят, че в случая Комисията е превишила правото си на преценка, като е увеличила с 90 % основния размер на глобата.

104 Следователно жалбоподателят не е доказал, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, така както бе определен в точка 63 по-горе, като е увеличила с 90 % на основание повторност основния размер на наложената му глоба.

105 Освен това, доколкото жалбоподателят поддържа, че увеличението на основния размер на глобата с 90 % на основание повторност било непропорционално, тъй като на Elf Aquitaine вече е наложено увеличение на основния размер на глобата със 70 % за постигане на възпиращо действие, този довод следва да се отхвърли като неотносим.

106 Всъщност трябва най-напред да се отбележи, че доколкото увеличението със 70 % на основния размер на глобата безспорно не е наложено на жалбоподателя, а само на Elf Aquitaine, с което той вече не образува едно предприятие по смисъла на член 81 ЕО към момента на приемане на обжалваното решение, това увеличение не може да се вземе предвид за преценката дали наложената само на жалбоподателя глоба на основание повторност е непропорционална. Освен

това посочените две увеличения във всички случаи съответстват на две отделни цели относно възпиращото действие. Всъщност, ако увеличението с 90 % на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателя в член 2, буква г) от обжалваното решение, се обосновава от нуждата от допълнително възпиращо действие на глобата с оглед на склонността на жалбоподателя да се отклонява от правилата за конкуренцията, увеличението със 70 % на основния размер на глобата, наложена на Elf Aquitaine в член 2, буква д) от посоченото решение, съответства на необходимостта да се осигури възпиращото действие на посочената глоба с оглед на факта, че поради значително по-големия си общ оборот спрямо този на останалите членове на картела това предприятие може по-лесно да събере нужните средства за плащането на глоба.

107 Ето защо оплакването на жалбоподателя, изведено от нарушение на принципа на пропорционалност, трябва да се отхвърли отчасти като неоснователно и отчасти като неотносимо.

108 На второ място, по отношение на оплакването на жалбоподателя, че Комисията била нарушила принципа на равно третиране, тъй като не можела да му налага в обжалваното решение процент на увеличение на основния размер на глобата, различен от 50 %, които му е била наложила в четирите решения, приети между 2003 г. и 2006 г., следва да се припомни, че съгласно съдебната практика посоченият принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано (вж. Решение на Съда 3 май 2007 г. по дело Advocaten voor de Wereld, C-303/05, Сборник, стр. I-3633, точка 56 и цитираната съдебна практика).

109 В настоящия случай следва да се отбележи, че с оглед на посочената в точки 100 и 101 по-горе съдебна практика фактът, че в по-ранната си практика по вземане на решения Комисията е приела определен процент на увеличение на основния размер на глобата, сам по себе си не означава, че с оглед на конкретните

обстоятелства тя не е могла да увеличи този процент в обжалваното решение в границите, които си е определила в Насоките, за да подтикне жалбоподателя да промени антиконкурентното си поведение.

110 Ето защо следва да се отхвърли като неоснователно оплакването на жалбоподателя, изведено от нарушение на принципа на равно третиране поради прилагане на увеличение на основния размер на наложената му глоба с 90 % на основание повторност.

111 На трето място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация, като е избрала да увеличи основния размер на глобата с 90 % на основание повторност, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика, когато институциите разполагат с право на преценка, за да бъдат в състояние да изпълнят своите функции, спазването в административните производства на предоставените от общностния правов ред гаранции разкрива още по-съществено значение. Тези гаранции включват по-конкретно задължението на компетентната институция да разгледа грижливо и безпристрастно всички релевантни обстоятелства по конкретния случай (вж. в този смисъл Решение на Съда от 21 ноември 1991 г. по дело Technische Universität München, C-269/90, Recueil, стр. I-5469, точка 14, Решение на Общия съд от 24 януари 1992 г. по дело La Cinq/Комисия, T-44/90, Recueil, стр. II-1, точка 86 и Решение на Общия съд от 20 март 2002 г. по дело ABB Asea Brown Boveri/Комисия, T-31/99, Recueil, стр. II-1881, точка 99).

112 В настоящия случай следва да се подчертае, че както личи от съображения 525—527 от обжалваното решение, Комисията, която в съответствие с посочената в точка 100 по-горе съдебна практика не е задължена да прилага точни математически формули при определянето на глобите, основателно е приела, че трябва да наложи висок процент на увеличение на основния размер на глобата, тъй като „първите глоби[, наложени на жалбоподателя,] не са го подтикнали да промени поведението си“ [неофициален превод] (съображение 525 от обжалваното

решение). Още повече, жалбоподателят не изтъква доводи, нито доказателства, които да подкрепят твърдението му, че Комисията не е разгледала грижливо и безпристрастно всички обстоятелства по конкретния случай, които могат да обосноват налагането от нейна страна на 90 % увеличение на основния размер на глобата с оглед на голямата му склонност да се отклонява от правилата за конкуренцията.

113 Ето защо жалбоподателят не е доказал, че в случая Комисията е нарушила принципа на добра администрация.

114 В това отношение следва да се отхвърли като неоснователен доводът на жалбоподателя, че той не следва да понася отрицателните последици от неполагането на дължимата грижа от страна на Комисията по отношение на разследването по настоящата преписка, в резултат от което тя приложила към разглежданите в случая нарушения Насоките, предвиждащи по същество тежки санкции при повторно нарушение. Всъщност, от една страна, жалбоподателят не представя доводи или доказателства, които да установят, че Комисията не е провела производството по настоящата преписка в разумен срок. От друга страна, доколкото ефикасното прилагане на правилата за конкуренция изисква Комисията да може във всеки момент да съобрази глобите с нуждите на тази политика (вж. решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точки 210—212 и цитираната съдебна практика), тя не може да се упреква, че е определила процента на увеличение на основния размер на глобата поради повторност въз основа на Насоките, чиято приложимост за нарушенията в настоящия случай не се оспорва от жалбоподателя.

115 Ето защо третото оплакване на жалбоподателя и второто правно основание в неговата цялост трябва да се отхвърлят като неоснователни.

б) По третото правно основание, изведено от факта, че на жалбоподателя не е предоставено намаление на глобата на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството

Доводи на страните

116 Жалбоподателят по същество поддържа, че Комисията е допуснала грешка, като не му е предоставила намаление на глобата с 30—50 % на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството. От една страна, жалбоподателят бил второто предприятие, представило пред Комисията заявление на основание на посоченото известие, на 18 октомври 2004 г. От друга страна, предоставените ѝ от него доказателства представлявали съществен доказателствен принос, с оглед на доказателствата, с които Комисията е разполагала по преписката към тази дата.

117 На първо място, жалбоподателят отбелязва, че възприетият подход от страна на Комисията в обжалваното решение е в противоречие със строго хронологичното тълкуване, което е приела в решението „Водороден пероксид и перборат“. В това решение Комисията предоставила намаление от 40 % на глобата на второто предприятие, подало заявление на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, независимо че било представило много ограничена информация.

118 На второ място, жалбоподателят поддържа, че информацията, която е предоставил на Комисията, позволила на последната да потвърди данните, които са фигурирали само в заявлението за освобождаване от глоби на ЕКА. Следователно Комисията неправилно приела в съображения 565—577 от обжалваното решение, че предоставената ѝ от жалбоподателя информация нямала съществен доказателствен принос, доколкото само потвърждавала информацията, с която Комисията вече разполагала и която ѝ била предоставена, от една страна, със заявлението за освобождаване от глоби на ЕКА, и от друга страна, в

отговора на Finnish Chemicals на нейното искане за предоставяне на информация от 10 септември 2004 г.

119 На първо място, жалбоподателят отбелязва, че в отговора си на искането на Комисията за предоставяне на информация от 10 септември 2004 г. Finnish Chemicals се ограничавало да отговори на въпросите относно своята организация и да потвърди провеждането на посочените от ЕКА срещи, както и имената на участвалите в тези срещи. Finnish Chemicals обаче нито пояснявало предмета на посочените срещи, нито потвърждавало информацията, предоставена от ЕКА, за съществуването на картел на пазара на натриев хлорат.

120 На второ място, жалбоподателят твърди, че той е първото предприятие, потвърдило декларациите на ЕКА, и по-специално информацията относно следните пет обстоятелства. Първо, той потвърдил установяването през 90-те години на схема за разпределяне на клиентите и на обемите, както и че действието на схемата е преустановено в началото на 2000 г. На следващо място, той потвърдил устното заявление за освобождаване от глоби на ЕКА, в което се посочвало съществуването на компенсационна схема, чрез която при установяване на положителна разлика между определените количества за даден участник в картела и реализираните от последния продажби се давала възможност на ощетените производители да увеличат своите количества за следващата година. Освен това жалбоподателят пояснил, че три увеличения на цените са били успешни. По-нататък, той предоставил голяма по обем информация относно конфликта между участниците в картела във връзка с клиента MODO. На последно място, жалбоподателят посочил, че действието на картела било преустановено през 2000 г. в резултат от приемането на програми за спазване на конкурентното право.

121 От една страна, от гореизложеното следвало, че предоставената от жалбоподателя информация позволила на Комисията да потвърди и да допълни данните, предоставени от ЕКА, що се отнася до естеството и продължителността на картела, до начина на неговото функциониране, както и до въздействието му върху съответния пазар — обстоятелства, които не били потвърдени от Finnish Chemicals в неговия отговор от 10 септември 2004 г. на искането на Комисията за предоставяне на информация.

122 От друга страна, съдействието на жалбоподателя имало съществен доказателствен принос, доколкото чрез своето описание на нарушенията, сходно на представеното от ЕКА, той позволил да се потвърди основната информация за картела и улеснил Комисията при доказването на нарушението. Всъщност, разгледано само по себе си, заявлението за освобождаване от глоби на ЕКА щяло да има само ограничена доказателствена сила, доколкото последното самò признавало в устното си заявление за освобождаване от глоби, че невинаги е било възможно да се провери предоставената от него информация, поради което тя можела да бъде оспорена от други членове на картела. Комисията била приела в множество други решения, че самото потвърждаване на информацията, с която Комисията вече разполагала, обосновавало намаляване на глобата на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството.

123 На трето място, жалбоподателят поддържа, че информацията, която е предоставил на Комисията, разкрива някои нови елементи, които не са ѝ били известни преди това и които следователно значително я улеснили при доказването на разглежданото нарушение. В това отношение той отбелязва също, че съгласно съдебната практика Комисията не може да даде предимство на някои документи, предоставени от едно предприятие, пред други, които са предоставени поранно от друго предприятие, и че преценката на доказателствения принос на информацията, предоставена от определено предприятие, не можела да зависи от избора на Комисията да я оползотвори или не.

124 Първо, както бил посочил в точки 210 и 211 от своя отговор на изложението на възраженията, жалбоподателят бил съобщил на Комисията за съществуването на документ, който не бил запазил и на който Комисията се позовавала в съображение 76 от обжалваното решение, поясняващ по отношение на всеки общ клиент разпределението на обемите на продажбите, разрешени на всеки производител на натриев хлорат в рамките на споразумението за разпределяне на пазара. Съществуването на подобен документ показвало степента на структуриране на картела.

125 Второ, в своя отговор на изложението на възраженията жалбоподателят пръв идентифицирал клиентите от континентална Европа, по отношение на които обемите на продажбите са били разпределени между производителите на натриев хлорат. Поради това той счита, че тази информация е позволила на Комисията да прецени географския обхват на картела и така послужила за основа на исканията за предоставяне на информация с цел да се провери прилагането на повишения на цените. Жалбоподателят пояснява в това отношение, че противно на твърденията на Комисията, от деветимата клиенти, идентифицирани от представителя на жалбоподателя, M. L., само двама вече са били посочени от EKA.

126 На четвърто място, жалбоподателят твърди, най-напред, че самият текст на обжалваното решение показвал, че Комисията се е основала на много обстоятелства от информацията, която той ѝ бил предоставил, за да докаже съществуването на нарушението и за да потвърди някои други данни от други източници. Жалбоподателят препраща в този смисъл към съображения 76, 98, 207, 254, 273 и 284 от обжалваното решение, както и към бележки под линия 116, 118, 142, 259, 305, 325 и 337 от същото решение.

127 На следващо място, жалбоподателят пояснява, че противно на твърденията на Комисията, съображение 254 от обжалваното решение се отнася не до среща от пролетта на 2000 г., чието провеждане не могло да бъде потвърдено, а до среща, проведена през 1999 г. с Finnish Chemicals, по време на която последното обявило, че „то е изключителен доставчик на [клиента] MODO, [в резултат] [на] споразумение между неговото дружество майка и MODO, с което се прекратява споразумението по отношение на този клиент, съществуващо между EKA, Finnish Chemicals и [жалбоподателя]“.

128 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Общия съд

129 В Известието от 2002 г. относно сътрудничеството Комисията определя условията, при които предприятията, които ѝ сътрудничат по време на осъществявано от нея разследване на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват с намаление на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят.

130 Съгласно точка 20 от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството „[п]редприятията, които не отговарят на условията [за освобождаване от глоби], биха могли да се ползват от възможността за намаляване на всяка глоба, която в противен случай би била наложена“ [неофициален превод].

131 Точка 21 от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството предвижда, че „[з]а да се възползва от [възможността за намаляване на глобата на основание точка 20 посоченото известие], дадено предприятие трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение, които в значителна степен допълват доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“ [неофициален превод].

132 В точка 23, буква б), първа алинея от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството са предвидени три нива на намаление на глобата. Всъщност първото предприятие, което отговаря на условията по точка 21 от споменатото известие, има право на намаление от 30—50 %, второто предприятие на намаление от 20—30 %, а следващите предприятия на намаление до 20 % на наложената им глоба.

133 В точка 23, буква б), втора алинея от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството е посочено, че „[п]ри определяне размера на намалението във всеки от тези диапазони Комисията взема предвид момента, в който доказателствата, отговарящи на условията по точка 21 [от посоченото известие], са били представени, и техния доказателствен принос“, като „Комисията може също така да вземе предвид степента и непрекъснатия характер на оказване на сътрудничество от предприятието след предоставяне на доказателствата“ [неофициален превод].

134 Съгласно съдебната практика Комисията разполага с широко право на преценка по отношение на методиката за изчисляване на глобите и в това отношение може да вземе предвид много фактори, сред които е и оказаното от съответните предприятия сътрудничество по време на осъществяването на разследването от службите ѝ. В този контекст се изисква Комисията да осъществи комплексна фактическа преценка, каквато е преценката относно сътрудничеството на съответните предприятия (Решение на Съда от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точка 81 и Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 63 по-горе, точка 219).

135 Освен това в рамките на преценката на оказаното от членовете на даден картел сътрудничество може да се претендира единствено явна грешка в преценката от страна на Комисията, тъй като същата има широка свобода при преценката на качеството и полезността на сътрудничеството на дадено предприятие, и по-конкретно в сравнение с приноса на другите предприятия (Решение по дело SGL Carbon/Комисия, точка 134 по-горе, точка 88). В това отношение следва да се припомни също, че макар Комисията да е длъжна да мотивира причините, поради които счита, че доказателствата, представени от предприятията в рамките на известие относно сътрудничеството, представляват принос, обосноваващ или не намаляване на наложената глоба, предприятията, желаещи да оспорят решението на Комисията, са длъжни в това отношение да докажат, че при липса на такава информация, представена доброволно от тези предприятия, тя е нямало да бъде в състояние да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение, налагащо глоби (Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия, точка 100 по-горе, точка 297).

136 Освен това в основата на намаляването на глобите при сътрудничество на предприятията, участващи в нарушенията на конкурентното право, е съображението, че такова сътрудничество улеснява задачата на Комисията, чиято цел е установяване на съществуването на дадено нарушение и евентуално неговото преустановяване (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 101 по-горе, точка 399, Решение на Общия съд от 14 май 1998 г. по дело Finnboard/Комисия, T-338/94, Recueil, стр. II-1617, точка 363). С оглед на основанието за съществуване на намалението Комисията не може да пренебрегне полезността на предоставената информация, която по необходимост е функция на доказателствата, с които тя вече разполага (Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 63 по-горе, точка 220).

137 Освен това от съдебната практика е видно, че когато сътрудничеството на дадено предприятие се изразява само в това да потвърди, и то по по-малко точен и ясен начин, някои от сведенията, вече предоставени от друго предприятие на основание на сътрудничеството, степента на оказаното от това предприятие сътрудничество, макар да не е лишена от известна полезност за Комисията, не може да се счита за сравнима със сътрудничеството, оказано от първото предприятие, предоставило посочената информация. Изявление, което се ограничава до това да потвърди в известна степен изявление, с което Комисията вече разполага, всъщност не улеснява съществено нейната задача. Поради това то не е достатъчно, за да обоснове намаление на размера на глобата на основание на оказаното сътрудничество (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 8 юли 2004 г. по дело Mannesmannröhren-Werke/Комисия, T-44/00, Recueil, стр. II-2223, точка 301, решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 455 и Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 63 по-горе, точка 222).

138 На последно място, сътрудничеството на дадено предприятие в хода на разследването не дава право на намаляване на глобата, когато това сътрудничество не е надвишило онова, което се дължи от предприятието по силата на член 18 от Регламент №° 1/2003 (Решение на Общия съд от 10 март 1992 г. по дело Solvay/Комисия, T-12/89, Recueil, стр. II-907, точки 341 и 342 и решението на Общия съд по дело Danone, точка 51 по-горе, точка 451).

139 В настоящия случай следва най-напред да се отбележи, че няма спор, от една страна, че както личи от съображение 561 от обжалваното решение, жалбоподателят е бил второто предприятие, направило заявление за освобождаване от глоби на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, след ЕКА. От друга страна, както отбелязва Комисията в съображение 565 от обжалваното решение, без жалбоподателят да оспорва това, единствено информацията, посочена в точка 3 от отговора, предоставен на 18 октомври 2004 г. в отговор на искането на Комисията за предоставяне на информация от 10 септември 2004 г. (наричан по-нататък „отговорът на жалбоподателя"), представлява информация, която надхвърля обикновеното задължение на последния да отговори на искането за предоставяне на информация, което Комисията е отправила до него по силата на член 18 от Регламент №° 1/2003. Всъщност посочената в точка 3 от отговора на жалбоподателя информация, отнасяща се до срещата, която той е провел на 24 септември 2004 г. със своя служител M. L., е пряко свързана с фактите по разглежданото нарушение.

140 Следователно четирите оплаквания на жалбоподателя трябва да се разгледат само с оглед на информацията, посочена в точка 3 от отговора на жалбоподателя, за да се установи дали Комисията е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че предоставената ѝ от него информация не представлява съществен доказателствен принос и поради това не обосновава намаляване на размера на наложената му глоба с 30—50 %.

141 На първо място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че Комисията трябвало да му предостави намаление на глобата в обжалваното решение, както е направила в решението „Водороден пероксид и перборат", въпреки много ограничения характер на информацията, която бил предоставил относно картела, разглеждан в последното решение, това оплакване следва да се отхвърли като неоснователно. Всъщност, освен че Комисията не е длъжна да се основе на предходната си практика, а на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, когато преценява дали сътрудничеството на определено предприятие обосновава предоставянето на намаление на глобата, доводът на жалбоподателя не позволява да се установи, че в конкретния случай предоставената от него информация представлява съществен доказателствен принос с оглед на

доказателствата, с които Комисията е разполагала към момента на заявлението на жалбоподателя на основание на посоченото известие.

142 На второ място, по отношение на твърдението на жалбоподателя, че той пръв бил потвърдил информацията, предоставена от ЕКА в устното заявление за освобождаване от глоби на това дружество, следва да се разгледат петте обстоятелства от посочената от жалбоподателя информация, за които той твърди, че представляват съществен доказателствен принос за Комисията.

143 Най-напред, доколкото жалбоподателят е уведомил Комисията, че „в края на 1993 г. някои производители на натриев хлорат [са] установили схема за разпределяне на клиентите и на обемите", Комисията отбелязва в съображение 569 от обжалваното решение, че „[жалбоподателят] е потвърдил съществуването на схемата най-общо, без да предоставя писмени доказателства от периода на осъществяване на нарушенията, които да могат да улеснят Комисията при доказването на въпросните нарушения" [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила възможността тази информация да представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че ЕКА вече е било уведомило Комисията за тази схема, както личи от устното заявление за освобождаване от глоби на това дружество, жалбоподателят нито подкрепя тази информация с писмени доказателства, нито представя допълнителни пояснения относно датите, местата, условията и сумите, обхванати от посоченото разпределение на обеми и на клиенти. Ето защо, в съответствие с посочената в точка 137 по-горе съдебна практика, потвърждаването на съществуването на разпределение на обемите и на клиентите, което жалбоподателят прави в устното си изявление, само по себе си не може да се приеме за съществен доказателствен принос.

144 На следващо място, що се отнася до предоставената от жалбоподателя информация, че съществува компенсационна схема между ощетените производители, която им позволява да увеличат обемите си за следващата година, следва да се припомни, както бе изложено в точка 143 по-горе, че Комисията посочва в съображение 569 от обжалваното решение, че „вече е получила информация относно механизма на разпределение на пазара на натриев хлорат от устното заявление за освобождаване от глоби на ЕКА" и че „[жалбоподателят] е потвърдил

съществуването на схемата най-общо, без да предоставя писмени доказателства от периода на осъществяване на нарушенията, които да могат да улеснят Комисията при доказването на въпросните нарушения“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила възможността тази информация да представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че ЕКА вече е било уведомило Комисията за съществуването на компенсационна схема в някои държави членки, както личи от устното заявление за освобождаване от глоби на това дружество, жалбоподателят нито представя писмени доказателства, които да установят съществуването на тази схема, нито пояснява в устното си изявление датите, местата и условията, свързани с посочената схема.

145 На следващо място, относно факта, че жалбоподателят е уведомил Комисията за три успешно проведени увеличения на цените, последната посочва в това отношение, в съображение 572 от обжалваното решение, че „що се отнася до повишението на цените през 1993 г., 1994 г. и 1995 г., [M. L.] е потвърдил най-общо вече предоставената от ЕКА информация, без да е представил доброволно други пояснения за разглежданите действия“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила възможността тази информация да представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че ЕКА вече е предоставило на Комисията подробна информация за периода, сумите и механизма, свързани с това повишение на цените, както личи от устното заявление за освобождаване от глоби на това дружество, жалбоподателят не представя в подкрепа на твърденията си нито доказателства, нито по-подробна информация, различни от тези, с които Комисията вече е разполагала, така че той не е улеснил съществено задачата на Комисията по смисъла на посочената в точка 137 по-горе съдебна практика.

146 По-нататък, що се отнася до „голямата по обем информация относно конфликта между участниците в картела“ в резултат от решение на клиента MODO да не се снабдява от жалбоподателя, считано от средата на 1998 г., и последвалите в резултат от това няколко срещи през 1999 г. и през пролетта на 2000 г., за които жалбоподателят е уведомил Комисията, следва да се отбележи, че последната посочва по-конкретно в съображение 573 от обжалваното решение, че „изявленията на [M. L] потвърждават основните обстоятелства от изявленията

на ЕКА и Finnish Chemicals, но […] не разкриват нови обстоятелства или допълнителни доказателства, които да улеснят съществено Комисията при доказването на въпросните факти“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила възможността тази информация да представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че ЕКА е уведомило Комисията за съществуващия конфликт между участниците в картела във връзка с клиента MODO, както личи от устното заявление за освобождаване от глоби на това дружество, следва да се отбележи, че жалбоподателят не представя в подкрепа на твърденията си нито доказателства, нито пояснения, които да позволят на Комисията да докаже фактите от състава на нарушението, а както изрично произтича от от съображения 215 и 216 от обжалваното решение, последната е доказала тези факти въз основа на документи, предоставени от Finnish Chemicals.

147 Освен това по отношение на информацията на жалбоподателя, според която действието на картела било преустановено в средата на 2000 г. в резултат от приемането на програми за спазване на конкурентното право, Комисията посочва в съображение 575 от обжалваното решение, че „[M. L.] се е ограничил до това да потвърди заявлението на ЕКА относно последиците от приемането на програмите [за спазване на конкурентното право], без да е представил нови доказателства в това отношение“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е изключила възможността тази информация да представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че тази единствена информация не е прецизна с оглед на точната дата, приета от Комисията за установяване на края на нарушението, а именно 9 февруари 2000 г. [вж. член 1, буква д) от обжалваното решение], само устното потвърждение от страна на жалбоподателя на посочената информация, с която Комисията вече е разполагала, само по себе си не е улеснило съществено задачата на Комисията по смисъла на посочената в точка 137 по-горе съдебна практика.

148 С оглед на гореизложените съображения следва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, че информацията, която е предоставил на Комисията и която потвърждавала данните, които вече са били на разположение на последната, е представлявала съществен доказателствен принос.

149 На трето място, доколкото жалбоподателят поддържа, че информацията, която е предоставил на Комисията, разкрива някои нови елементи, които не са ѝ били известни преди това и които следователно значително я улеснили при доказването на разглежданото нарушение, следва да се разгледат двете обстоятелства, на които жалбоподателят се позовава в подкрепа на това твърдение.

150 Най-напред, относно факта, че жалбоподателят е съобщил на Комисията за съществуването на списък, който не бил запазил и който пояснявал по отношение на всеки общ за членовете на картела клиент разпределението на обемите на продажбите, които са били извършени от тях за тези клиенти, следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка, като не е предоставила намаление на глобата на това основание. Всъщност, както посочва Комисията в съображение 76 от обжалваното решение, доколкото жалбоподателят не ѝ е предоставил посочения списък, тази информация не ѝ позволявала да докаже фактите от състава на нарушението.

151 На следващо място, по отношение на факта, че жалбоподателят бил първото предприятие, идентифицирало клиентите от континентална Европа, по отношение на които обемите са били разпределени, което позволило на Комисията да прецени географския обхват на картела и послужило за основа на исканията за предоставяне на информация, следва да се констатира, че макар Комисията да не е разгледала изрично този довод в обжалваното решение, тя все пак посочва в съображение 576 от него по-конкретно че „общо погледнато, качеството и количеството на предоставената от [жалбоподателя] информация трябва да се приемат за много ограничени“ и че „макар [жалбоподателят] да потвърждава най-общо някои аспекти на функционирането на картела, той не е направил това по такъв начин, че да улесни съществено Комисията при доказването на нарушението“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката. Всъщност, макар списъкът с наименованията на предприятията, по отношение на които е действал картелът, да допълва този, който ЕКА е представило на Комисията, остава обстоятелството, че тъй като не съдържа подробни сведения относно изпълнението, датите и цифровите данни, свързани със схемата за разпределение на количествата по отношение на тези предприятия, подобна информация не е представлявала съществен доказателствен принос за Комисията. Доводът, изтъкнат от жалбоподателя по време на съдебното заседание, че Комисията можела да допълни информацията, която ѝ е предоставил, като отправи искания

за предоставяне на информация до предприятията, по отношение на които е действал картелът, не може да промени този извод. Всъщност, доколкото жалбоподателят не е предоставил сам тази подробна информация, която със сигурност му е била известна, тъй като е участвал в посочената схема за разпределяне, фактът, че Комисията евентуално би могла да потвърди или допълни тази информация, като използва собствените си правомощия за разследване, не променя извода, че предоставената от жалбоподателя информация не улеснява съществено задачата на Комисията при доказването на фактите от състава на разглежданото нарушение.

152 Ето защо следва да се отхвърли като неоснователно третото твърдение на жалбоподателя, че информацията, която е предоставил на Комисията и която не е била известна на последната по-рано, представлявала съществен доказателствен принос.

153 На четвърто място, относно твърдението на жалбоподателя, че самият текст на обжалваното решение показвал, че Комисията се е основала на много обстоятелства от информацията, която той ѝ бил предоставил, за да докаже съществуването на нарушението и да потвърди някои други данни от други източници, следва да се провери дали от съображенията на обжалваното решение, на които се позовава жалбоподателят и които са изложени в точка 126 по-горе, произтича, че жалбоподателят действително е улеснил съществено Комисията при доказването на фактите от състава на разглежданото нарушение.

154 Най-напред, що се отнася до съображение 76 от обжалваното решение и до бележка под линия 116 към него, в тях Комисията описва общото функциониране на картела, който се характеризирал по-специално с „чести контакти под формата на двустранни и многостранни срещи и на телефонни разговори, без обаче да следва предварително определена схема“. Комисията добавя, че „според

[жалбоподателя] в самото начало на действието на картела е съставен списък на общите клиенти и на разпределението на обемите на продажбите, разрешени на всеки производител на натриев хлорат, участващ в картела“, както и че „[жалбоподателят] обаче не е представил този списък на Комисията“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се констатира, че по същите съображения като изложените в точки 144 и 150 по-горе тази информация, по отношение на която Комисията изрично е установила, че жалбоподателят не е представил писмени доказателства, не представлява съществен доказателствен принос. Комисията следователно не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че посочената информация няма такъв доказателствен принос.

155 По-нататък, що се отнася до бележка под линия 118 от обжалваното решение, Комисията отбелязва, че „жалбоподателят е потвърдил [устното изявление на EKA относно] съществуването на схема за разпределение на пазара и на компенсационна схема, описани от това дружество“. В това отношение следва да се припомни, че макар жалбоподателят да потвърждава съществуването на подобна антиконкурентна практика, сама по себе си тази информация не е достатъчна, за да позволи на Комисията да докаже фактите от състава на нарушението. Ето защо по същите съображения като изложените в точка 144 по-горе не може да се приеме, че сама по себе си тази информация, която вече е била известна на Комисията, представлява съществен доказателствен принос.

156 На следващо място, що се отнася до съображение 98 от обжалваното решение и до бележка под линия 142 към него, в тях Комисията посочва по-конкретно, че „EKA предоставя сведения и за това, че към 1995 г. заедно с Finnish Chemicals и [жалбоподателя] са решили да „предприемат значително увеличение на цените, което е било успешно“ по отношение на Португалия, с оглед на обезценяването на ескудото“, че „предоставените от EKA доказателства показват, че през 1995 г. предприятието е увеличило цените си за португалските си клиенти с 31 % и 44 % спрямо 1993 г.“ и че „[жалбоподателят] също е предприел увеличение на цените през 1995 г.“ [неофициален превод]. От текста на обжалваното решение следователно личи, че повишаването на цените през 1995 г. е установено въз основа на устно представена информация от страна на EKA, което не се оспорва от жалбоподателя. Ето защо, макар устно предоставената от последния информация да потвърждава изложението на EKA, тя не може да се приеме — с оглед на

посочената в точка 137 по-горе съдебна практика — за съществен доказателствен принос, тъй като вече е била предоставена от ЕКА и жалбоподателят не е представил допълнителни подробни сведения относно посочените повишения на цените.

157 По-нататък, относно съображение 207 от обжалваното решение и бележка под линия 259 към него, в тях Комисията посочва, че „трябва да се отбележи, че в рамките на разговорите между Finnish Chemicals и [жалбоподателя] по отношение на [клиента] MODO, M. [L.] се свързал по телефона с M. [B.] (представителят на Quadrimex, вносителят на Finnish Chemicals във Франция), за да обсъдят обемите, загубени от [жалбоподателя]“, и че „по време на тези телефонни разговори, проведени на 2 и 5 октомври 1998 г., M. [L.] се оплакал от агресивността на скандинавските конкуренти и поискал компенсация под формата на допълнителен обем за [жалбоподателя]“ [неофициален превод]. В това отношение от посочените в бележка под линия 257 от обжалваното решение документи и от точка 4.3.1.20 от последното, озаглавена „1998 г. — спор във връзка с клиента MODO“, личи, че за да установи точния характер на контактите между конкурентите по отношение на снабдяването на клиента MODO, свързаните с тях дати и разпределените обеми, Комисията се е основала изцяло на точната информация, предоставена ѝ от Finnish Chemicals. Следователно Комисията не е допуснала грешка в преценката, като не е приела за съществен доказателствения принос на предоставената от жалбоподателя информация в това отношение.

158 На следващо място, що се отнася до съображение 254 от обжалваното решение и до бележка под линия 305 от него, в тях Комисията посочва изявлението на жалбоподателя, че „[M. L.] счита, че помни среща между Finnish Chemicals и [жалбоподателя] с цел да се разбере защо приложимите спрямо MODO правила за разпределяне вече не се прилагат“ и че „по време на тази среща, за която [M. L.] счита, че е проведена през първото тримесечие на 1999 г. във Финландия, Finnish Chemicals заявило, че е станало изключителен доставчик на [MODO], [в резултат] на споразумение между неговото дружество майка и MODO, с което е

прекратено споразумението по отношение на този клиент, съществуващо между EKA, Finnish Chemicals и [жалбоподателя]“ [неофициален превод]. В това отношение следва да се отбележи, че в съображение 255 от обжалваното решение Комисията допълва, че „тъй като договорът между MODO и Finnish Chemicals обаче е сключен едва през септември 1999 г., Комисията приема, че [M. L.] е объркал датите и местата и че всъщност говори за срещата от 9 ноември 1999 г. в Копенхаген“ [неофициален превод]. Ето защо, освен че жалбоподателят сам признава устно предоставената от него информация за несигурна („[M. L.] счита, че помни“), а и неточна, следва да се констатира, че във всички случаи Комисията, която по никакъв начин не се основава на тази информация, за да докаже фактите от състава на нарушението, изрично отбелязва в съображение 255 от обжалваното решение, че посочената информация е грешна, което впрочем жалбоподателят не оспорва. Следователно Комисията не е допуснала грешка в преценката, като е приела, че тази информация, която не е потвърдена, не представлява съществен доказателствен принос.

159 Освен това, що се отнася до бележка под линия 325 от обжалваното решение, тя препраща към съображение 273 от същото, в което Комисията отбелязва по-специално че жалбоподателят „съобщава за среща между EKA, Finnish Chemicals и [самия него] „през пролетта на 2000 г.“, по отношение на която следва да се приеме, че става въпрос за срещата от 9 февруари 2000 г., описана в съображение 283 [от обжалваното решение]“ [неофициален превод]. В последното съображение Комисията пояснява, че в хода на срещата от 9 февруари 2000 г. EKA „заявило, че [то] отказва да присъства на каквито и да било нови разговори между конкурентите“ [неофициален превод]. В съображение 284 от обжалваното решение и бележка под линия 337 към него Комисията отбелязва, че „последвалите промени на пазара на натриев хлорат в Общността през 1999 г. (по-конкретно във връзка със сключването на договор за доставки между Finnish Chemicals и MODO) водят до преустановяване на контактите между производителите на натриев хлорат и въпреки че са проведени още няколко телефонни разговора и срещи през януари и февруари 2000 г. […], обичайното ниво на сътрудничество, което включвало главно усилия за разпределяне на обемите на продажбите, не е било възстановено“ [неофициален превод]. В бележка под линия 337 от обжалваното решение Комисията пояснява, че „EKA и [жалбоподателят] препращат към съответните им програми [за спазване на конкурентното право], въведени през 1999 г. и 2000 г.“, докато „Finnish Chemicals посочва, че договорите му с конкурентите са станали безпредметни след сключването на договора с [клиента] MODO“ [неофициален превод]. С оглед на гореизложеното следва да се отбележи, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела,

че предоставената от жалбоподателя информация не представлява съществен доказателствен принос. Всъщност, освен че предоставената от последния информация, според която действието на картела било преустановено след приемането на програмите за спазване на конкурентното право, не е прецизна по отношение на точната дата, приета от Комисията за установяване на края на нарушението, видно от съображение 290 от обжалваното решение, последната е установила, че нарушението е преустановено със срещата на професионалната организация CEFIC, проведена на 9 февруари 2000 г.

160 Следователно четвъртото твърдение на жалбоподателя, според което от самия текст на обжалваното решение личало, че е предоставил информация, представляваща съществен доказателствен принос, и третото правно основание в неговата цялост следва да се отхвърлят като неоснователни.

в) По четвъртото правно основание, изведено от непредоставяне на намаление на глобата в полза на жалбоподателя извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството

161 Жалбоподателят твърди по същество, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и при установяване на фактите, като не му е предоставила намаление на глобата извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството. Общият съд счита за подходящо да разгледа трите части на това правно основание в ред, който отчасти се различава от реда на представянето им от жалбоподателя.

По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото и при установяване на факти от страна на Комисията, тъй като е приела, че сътрудничеството на жалбоподателя не обосновава намаление на глобата на основание на смекчаващите обстоятелства, предвидени в Насоките

— Доводи на страните

162 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и при установяване на фактите, доколкото не му е предоставила намаление на глобата на основание на смекчаващите обстоятелства, въпреки че точка 29, четвърто тире от Насоките предвижда такова намаление. Според жалбоподателя посочената точка, която Комисията не можела да тълкува стеснително, като ограничи приложението ѝ само за случаи на извънредни обстоятелства, всъщност предвиждала, че предприятие, което не е сътрудничило в достатъчна степен с оглед на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, може да ползва намаление на глобата, когато, от една страна, е оказало ефективно съдействие, и от друга страна, е съдействало извън правното му задължение за това.

163 Първо, жалбоподателят отбелязва, че в съображения 385—398 от Решение на Комисията от 20 октомври 2005 година относно процедура по прилагане на член 81, параграф 1 [ЕО] (дело COMP/C.38.281/B.2 — Суров тютюн — Италия) Комисията приложила точка 29, четвърто тире от Насоките, за да предостави намаление на глобата с 50 % поради смекчаващи обстоятелства на предприятие, на което е било оттеглено условното освобождаване от глоби, предоставено в рамките на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството. С оглед по-специално на това решение, както и на други решения на Комисията било непонятно, че жалбоподателят, който не е оспорил фактите и който е сътрудничил по време на процедурата, не е получил намаление на глобата поради смекчаващи обстоятелства.

164 Второ, жалбоподателят поддържа, от една страна, че е сътрудничил ефективно на Комисията. Той не само признал участието си в нарушението още в началото на разследването, както личи по-специално от факта, че той е второто предприятие, сътрудничило с Комисията, но също така предоставил множество подробни сведения, позволяващи да се уточнят естеството и продължителността на картела, участващите в него и начина на функционирането му, както произтича от отговора му от 18 октомври 2004 г. на искането на Комисията за предоставяне на информация.

165 От друга страна, сътрудничеството на жалбоподателя далеч надхвърляло правното му задължение за това. Всъщност, считано от заявлението му за освобождаване от глоби на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, той сътрудничил тясно и постоянно с Комисията, както личало от отговорите му на искането на Комисията за предоставяне на информация от 16 февруари 2007 г. По този начин той не само се отказал от правото си да не се самоуличава, но и взел активно участие при доказването на нарушението.

166 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

167 Жалбоподателят твърди по същество, че с оглед на сътрудничеството му с Комисията по време на административното производство, последната допуснала грешка при прилагане на правото и при установяване на фактите, като не му предоставила намаление на глобата на основание точка 29, четвърто тире от Насоките.

168 Следва да се отбележи, че в точка 29, четвърто тире от Насоките Комисията се ангажира, в рамките на правото си на преценка на смекчаващите обстоятелства, които е длъжна да вземе предвид при определянето на глобата, да предостави намаление на глобата, когато „съответното предприятие е оказало ефективно съдействие на Комисията извън обхвата на Известието за [освобождаване от глоби] и извън своето правно задължение за това“.

169 Все пак прилагането на точка 29, четвърто тире от Насоките не може да има за последица да лиши Известието от 2002 г. относно сътрудничеството от неговото полезно действие. Всъщност следва да се констатира, че точка 1 от Известието от 2002 г. относно сътрудничеството предвижда, че същото „определя рамката за възнаграждаване на сътрудничеството, оказвано при разследването на Комисията от предприятия, които участват или са участвали в тайни картели, засягащи Общността“ [неофициален превод]. Следователно от текста и от структурата на посоченото известие произтича, че по принцип предприятията могат да получат намаление на глобата на основание на сътрудничеството си само когато отговарят на стриктните условия, предвидени от това известие.

170 Ето защо, за да се запази полезното действие на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, Комисията следва да е задължена да предостави намаление на глобата на определено предприятие въз основа на точка 29, четвърто тире от Насоките само в изключителни случаи. Такъв е по-конкретно случаят, когато сътрудничеството на предприятието, освен че надхвърля законовите му задължения за сътрудничество, без обаче да му дава право на намаление на глобата на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, същевременно е от обективна полза за Комисията. Тази полза е налице, когато в окончателното си решение Комисията се основава на доказателства, които са ѝ предоставени от определено предприятие в рамките на неговото сътрудничество и без които тя не би могла да санкционира изцяло или отчасти съответното нарушение.

171 В настоящия случай, от една страна, следва да се отбележи, че жалбоподателят не изтъква доводи или доказателства, които да установяват, че без сътрудничеството от негова страна Комисията не би могла да санкционира отчасти или изцяло нарушението, установено в обжалваното решение. От друга страна, във всички случаи от обжалваното решение произтича, че предвид обстоятелството, че представената от жалбоподателя информация е неясна, неточна и непотвърдена (вж. точки 141—159 по-горе), тя не е била от полза за Комисията, тъй като тя е установила фактите от състава на нарушението въз основа на информация от други източници, с която вече е разполагала.

172 Следователно жалбоподателят не е доказал, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, като не му е предоставила намаление на глобата на основание точка 29, четвърто тире от Насоките.

173 Доводите, които жалбоподателят изтъква в това отношение, не променят този извод.

174 Първо, доколкото жалбоподателят поддържа, че е трябвало да получи намаление на глобата, тъй като се е отказал от основното си право да не се самоуличава, този довод следва да се отхвърли като неоснователен. Всъщност освен обстоятелството, че жалбоподателят е бил свободен да сътрудничи с Комисията или да оспорва участието си в разглежданото нарушение, Комисията би била длъжна да му предостави намаление на глобата на основание на точка 29, четвърто тире от Насоките само ако посочените в точка 170 по-горе условия са изпълнени в конкретния случай.

175 Второ, доколкото жалбоподателят твърди, че по други преписки Комисията е предоставила намаление на глобата на основание точка 29, четвърто тире от Насоките на предприятия за тяхното сътрудничество, този довод следва да се отхвърли като неотносим. Всъщност, тъй като проверката дали Комисията би могла да санкционира изцяло или отчасти даден картел без сътрудничеството

на определено предприятие се прави с оглед на обстоятелствата на конкретния случай, подобен довод не може да се отрази на извода, изложен в точка 172 погоре, че в настоящия случай жалбоподателят не е доказал, че Комисията е била длъжна да му предостави намаление на глобата извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството.

176 Поради това втората част на четвъртото правно основание трябва да се отхвърли отчасти като неоснователна и отчасти като неотносима.

По първата част, изведена от нарушение на принципите на добра администрация и на пропорционалност, поради това че жалбоподателят не оспорва фактите, и с оглед на неговото сътрудничество

— Доводи на страните

177 Жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила принципите на добра администрация и на пропорционалност. В това отношение той счита, че тъй като е признал участието си в нарушението още в началото на разследването и не оспорва фактите, след като му е връчено изложението на възраженията, трябвало да получи освобождаване от глоба извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството.

178 Първо, жалбоподателят счита, че неоспорването на фактите обосновава намаление на глобата по три причини. Най-напред, то предполагало съответното предприятие да се откаже от основното си право да не се самоуличава и да оспорва изявленията на другите предприятия, направили заявление да се ползват от освобождаване от глоби. На следващо място, то надхвърляло правното задължение за сътрудничество с Комисията. Накрая, неоспорването на фактите значително улеснявало работата на Комисията.

179 Второ, жалбоподателят отбелязва, че ползата от неоспорването на фактите е призната от съдебната практика. От една страна, в Решение от 12 септември 2007 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия (T-30/05, непубликувано в Сборника, точка 251) Общият съд бил приел, че намалението на глобата поради неоспорване на фактите и сътрудничество е оправдано, когато поведението на съответното предприятие е позволило на Комисията да установи по-лесно съществуването на нарушение. По време на съдебното заседание жалбоподателят се позовава в това отношение и на Решение по дело Hoechst/Комисия, точка 65 по-горе (точки 95—97) и на Решение по дело Gütermann и Zwicky/Комисия, точка 63 по-горе (точка 221). От друга страна, важността на признаването на фактите от дадено предприятие произтичала имплицитно и от Решение по дело Tokai Carbon и др./Комисия, точка 100 по-горе (точки 112, 418 и 457).

180 Трето, жалбоподателят отбелязва, че стойността на неоспорването на фактите е призната и от Комисията в по-ранната ѝ практика при вземане на решения. От една страна, присъщата полза от признаването на нарушението била потвърдена от Комисията чрез приемането на Известието на Комисията относно воденето на производства за постигане на споразумение с оглед на приемане на решения съгласно членове 7 и 23 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета при дела за картели (ОВ C 167, 2008 г., стр. 1, точки 32 и 33, наричано по-нататък „Известие относно производството за постигане на споразумение“), предвиждащо намаление с 10 % на размера на глобата, която може да бъда наложена на предприятието, когато последното е признало участието си в картел. От друга страна, процедурата в резултат на Известието относно производството за постигане на споразумение била продължение на практиката на Комисията при приемане на решения да предоставя в съответствие с буква Г, параграф 2 от Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по дела във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък

„Известието от 1996 г. относно сътрудничеството“) намаление с 10 % от размера на глобата, когато предприятието „не оспорва съществуването на фактите, на които Комисията е основала обвиненията си“ [неофициален превод]. Освен това фактът, че за разлика от Известието от 1996 г. относно сътрудничеството, Известието от 2002 г. относно сътрудничеството нито предвижда, нито изключва намаляване на глобата, когато предприятието не оспорва фактите, не можел да ограничи обхвата на общите принципи на общностното право като принципите на пропорционалност и добра администрация.

181 Четвърто, жалбоподателят отбелязва, че съгласно германското и френското законодателство и законодателството на Обединеното кралство намаление на глоба може да се предостави на предприятие, което по същество не оспорва действителността на фактите или ги признава.

182 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

— Съображения на Общия съд

183 На първо място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация, като не му е предоставила намаление на глобата извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, следва да се припомни, че както следва от посочената в точка 111 по-горе съдебна практика, принципът на добра администрация изисква компетентната институция да разгледа грижливо и безпристрастно всички релевантни обстоятелства по конкретния случай.

184 В настоящия случай от съображение 544 от обжалваното решение произтича, от една страна, че „с оглед на всички разглеждани факти липсват изключителни обстоятелства, които да обосноват намаление на глобата в полза на [жалбоподателя] извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно [сътрудничеството]“ [неофициален превод]. От друга страна, Комисията отбелязва в посоченото съображение, че „за разлика от Известието [от 1996 г. относно сътрудничеството], това от 2002 г. вече не предвижда намаляване на глобата поради [неоспорване на] фактите, и по настоящото дело Комисията с нищо не подсказва, че е могла да предостави намаление „извън“ Известието [от 2002 г. относно сътрудничеството]“ [неофициален превод].

185 Поради това трябва да се констатира, че жалбоподателят, който не представя нито доводи, нито доказателства, които да установят, че Комисията е пропуснала да разгледа грижливо и безпристрастно всички релевантни обстоятелства относно сътрудничеството му по време на административното производство, не е доказал, че Комисията е нарушила принципа на добра администрация.

186 Следователно това оплакване следва да се отхвърли като неоснователно.

187 На второ място, що се отнася до оплакването, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като не е предоставила намаление на глобата на жалбоподателя, поради това че не е оспорил фактите и че е сътрудничил с Комисията по време на административната процедура, следва най-напред да се припомни, че както личи от посочената в точка 63 по-горе съдебна практика, принципът на пропорционалност изисква Комисията да определи глобата пропорционално на взетите предвид при преценката на тежестта на нарушението критерии и в това отношение тя трябва да ги приложи последователно и обективно обосновано.

188 В настоящия случай следва да се отбележи, че жалбоподателят не доказва, че Комисията е надхвърлила пределите на правото си на преценка с оглед на факторите, които трябва да вземе предвид при преценката на размера на глобата, като не е приела, че неоспорването на фактите от негова страна и сътрудничеството му по време на административното производство му дават право на намаление на глобата.

189 Всъщност, първо, доколкото жалбоподателят твърди, че в по-ранната си практика при приемане на решения Комисията е предоставяла намаление на глоби на предприятия, които не са оспорили фактите и са сътрудничили с нея, този довод следва да се отхвърли като неотносим. От една страна, макар безспорно изтъкнатата от жалбоподателя буква Г, параграф 2 от Известието от 1996 г. относно сътрудничеството, прилагана от Комисията в рамките на по-ранни решения, санкциониращи картели, на които се позовава жалбоподателят, да е предвиждала предоставяне на намаление от 10—50 % от размера на глобата, когато, след като му е връчено изложението на възраженията, предприятието „не оспорва съществуването на фактите, на които тя е основала обвиненията си“ [неофициален превод], трябва да се констатира, че посоченото известие, заменено с Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, не се прилага за настоящия случай. От друга страна, противно на твърденията на жалбоподателя, Комисията посочва, че заменяйки Известието от 1996 г. относно сътрудничеството с това от 2002 г., което не предвижда намаление на глобата само поради неоспорване на фактите, тя е изключила недвусмислено възможността за предоставяне на намаление на глоба на това основание по реда на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството или на точка 29, четвърто тире от Насоките. Всъщност единствено ако дадено предприятие предостави било доказателства, представляващи съществен доказателствен принос по смисъла на член 21 от това известие, както бе посочено по-специално в точка 131 по-горе, било информация, без която Комисията не би могла да санкционира изцяло или отчасти съответното нарушение в окончателното си решение, както бе посочено в точка 170 по-горе, Комисията би била длъжна да му предостави намаление на глобата.

190 Второ, следва да се отхвърли като неоснователен доводът на жалбоподателя, че от посочената в точка 179 по-горе съдебна практика произтичало, че Комисията

е длъжна да предостави намаление на глобата на предприятие, допринесло за по-лесното установяване на нарушение, по-специално когато въпросното предприятие е заявило изрично, че не оспорва фактите. Всъщност посочената съдебна практика не поставя под въпрос констатацията, изложена в точка 175 по-горе, че в настоящия случай жалбоподателят не е доказал, че при липса на сътрудничество от негова страна Комисията не би могла да установи изцяло или отчасти съответното нарушение. Доводите на жалбоподателя, че намаляването на глобата поради неоспорване на фактите е оправдано, доколкото то надхвърляло правното задължение за сътрудничество с Комисията и улеснявало съществено работата на последната, също трябва да се отхвърлят като неоснователни, доколкото, както бе посочено в точка 170 по-горе, предоставянето на намаляване на глобата зависи само от обективната полза за Комисията от сътрудничеството с предприятието.

191 Трето, доводът на жалбоподателя, че Комисията изрично признала в Известието относно производството за постигане на споразумение, че сътрудничеството на предприятията следва да бъде възнаградено, трябва да се отхвърли като неотносим. Всъщност, от една страна, както Комисията основателно изтъква, без това да се оспорва от жалбоподателя, посоченото известие, прието близо месец след обжалваното решение, не се прилага за настоящия случай. От друга страна, следва да се отбележи, че във всички случаи по силата на точка 5 от посоченото известие Комисията разполага с „правото да преценява за кои дела може да бъде целесъобразно да се проучи интересът на страните за участие в разговори за постигане на споразумение“ и само ако участващите предприятия отговарят на условията по това известие, им се предоставя намаление на глобата с 10 %. Следователно по силата на посоченото известие Комисията, а не предприятията, решава дали с оглед на конкретните обстоятелства на всеки случай използването на тази процедура позволява да се улесни санкционирането на съответното нарушение, и в тази рамка — дали да предостави намаление с 10 % на дадено предприятие, което отговаря на условията за това.

192 Четвърто, относно довода на жалбоподателя, че съгласно националното конкурентно право на някои държави — членки на Европейския съюз, неоспорването

на фактите поражда право на намаление на глобата, той следва да се отхвърли като неотносим, тъй като посочените правила, които не обвързват Комисията, не представляват релевантната правна уредба за проверката дали Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, като не е предоставила намаление на глобата на жалбоподателя на основание на неговото сътрудничество.

193 С оглед на гореизложеното следва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, че Комисията е нарушила принципа на пропорционалност, отчасти като неотносимо и отчасти като неоснователно, а следователно трябва да се отхвърли и първата част на настоящото правно основание в нейната цялост.

По третата част, изведена от нарушение на принципите на пропорционалност, добра администрация и равно третиране, тъй като Aragonesas и жалбоподателят неправилно били третирани еднакво

— Доводи на страните

194 Жалбоподателят твърди, че Комисията е нарушила принципите на пропорционалност, равно третиране и добра администрация в обжалваното решение, тъй като предприятие, което е признало нарушението и което сътрудничи с Комисията, трябвало да се третира различно от предприятието, което оспорва посоченото нарушение.

195 В това отношение жалбоподателят отбелязва, че подобно на Aragonesas, той не е получил намаление на глобата, въпреки че Aragonesas било оспорило фактите, посочвайки в отговора си на изложението на възраженията, че не било участвало в споразуменията, които обхващат целия общ пазар, че представените от

Комисията доказателства били недостатъчни, за да се установи съществуването на нарушение, тъй като били предоставени в рамките на заявления съгласно Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, представени от други предприятия, и че нито едно доказателство не установявало, че то систематично е съгласувало действията си с другите членове на картела.

— Съображения на Общия съд

196 На първо място, що се отнася до оплакванията на жалбоподателя, че Комисията била нарушила принципите на добра администрация и пропорционалност, като не му е предоставила намаление на глобата на основание на неговото сътрудничество извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството, следва да се констатира, че в рамките на тази част от четвъртото правно основание жалбоподателят не представя никакви доводи в подкрепа на оплакванията си, както и че последните се смесват с тези, които е изложил в рамките на първата част на същото правно основание. Ето защо те следва да се отхвърлят като неоснователни по съображенията, изложени в точки 183—193 по-горе.

197 На второ място, що се отнася до оплакването на жалбоподателя, че Комисията била нарушила принципа на равно третиране, тъй като той се намирал в положение, различно от това на Aragonesas, което било оспорвало фактите в хода на административното производство, следва да се припомни, че съгласно изложената в точка 108 по-горе съдебна практика посоченият принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано.

198 В настоящия случай е безспорно, че Aragonesas е оспорвало фактите по време на административната процедура (вж. съображения 341—346 от обжалваното решение), докато жалбоподателят не ги е оспорвал и е сътрудничил с Комисията

(вж. съображение 340 от обжалваното решение), но въпреки това двете предприятия се намират в сходно положение, доколкото нито едно от тях не изпълнява условията, предвидени в Известието от 2002 г. относно сътрудничеството и в точка 29, четвърто тире от Насоките, които обосновават предоставянето на намаление на глобите. Ето защо Комисията основателно е третирала тези две предприятия еднакво.

199 Поради това трябва да се отхвърли оплакването на жалбоподателя, че Комисията била нарушила принципа на равно третиране, както и третата част на четвъртото правно основание, а следователно и четвъртото правно основание в неговата цялост, като неоснователни.

200 С оглед на всички гореизложени съображения първото искане трябва да се отхвърли като неоснователно.

Б — *По искането, представено при условията на евентуалност, с което се цели изменение на размера на глобата*

1. *Доводи на страните*

201 С второто си искане, както и в писмените си изявления жалбоподателят моли Общия съд да измени размера на наложената му глоба. В тази рамка той иска от Общия съд по-конкретно, първо, да намали процента на увеличение на основния размер на глобата на основание на повторност от 90 % на 50 %, и второ, да му предостави намаление на глобата с 30—50 % с оглед на тясното му сътрудничеството по време на административната процедура, като и поради обстоятелството че не е оспорил фактите.

202 Комисията се противопоставя на исканията на жалбоподателя.

2. *Съображения на Общия съд*

203 Следва да се припомни, че съгласно съдебната практика по отношение на контрола, упражняван от юрисдикциите на Съюза върху решенията на Комисията в областта на конкуренцията, извън обикновения контрол за законосъобразност, който позволява само да се отхвърли жалбата за отмяна или да се отмени обжалваният акт, пълната юрисдикция, предоставена съгласно член 229 ЕО на Общия съд от член 31 от Регламент № 1/2003, дава възможност на тази юрисдикция да измени обжалвания акт дори при липсата на отмяна, като вземе предвид всички фактически обстоятелства, за да промени например размера на глобата (вж. Решение на Съда от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия, C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 86 и цитираната съдебна практика).

204 Първо, по отношение на искането за изменение на увеличението с 90 % на основния размер на наложената на жалбоподателя глоба поради повторност, Общият съд счита, в рамките на пълната си юрисдикция, че не трябва да изменя посочените проценти, с оглед по-специално на голямата склонност на жалбоподателя да се отклонява от правилата за конкуренцията.

205 Второ, по отношение на искането за изменение на размера на наложената на жалбоподателя глоба, поради това че не е оспорил фактите и е сътрудничил по време на административното производство, Общият съд счита, в рамките на пълната си юрисдикция, че не трябва да предоставя на жалбоподателя намаление на глобата, доколкото сътрудничеството му не е от естество да позволи на Комисията да санкционира изцяло или отчасти картела.

206 Поради това и при липсата на други фактори, които да обосновават изменение на размера на наложената на жалбоподателя глоба в настоящия случай, второто искане на последния трябва да се отхвърли като неоснователно.

207 Ето защо жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

208 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Arkema France да заплати съдебните разноски.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 май 2011 година.

Подписи

Съдържание

Обстоятелства, предхождащи спора ..... II - 2299

Производство и искания на страните ..... II - 2308

От правна страна ..... II - 2310

А — По главното искане за отмяна на обжалваното решение ..... II - 2310

1. По допустимостта ..... II - 2310

а) По първото възражение за липса на абсолютна процесуална предпоставка, изведено от недопустимост на първото искане на жалбоподателя ..... II - 2311

б) По второто възражение за липса на абсолютна процесуална предпоставка, изведено от недопустимост на първото изтъкнато от жалбоподателя правно основание ..... II - 2312

2. По съществото на спора ..... II - 2315

а) По второто правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, които са свързани с увеличаването на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателя на основание повторност ..... II - 2315

По първата част, изведена от нарушение на правото на защита и на принципа на пропорционалност, тъй като в рамките на обжалваното решение е взето предвид решението „Пероксиди“ за установяването на повторността ..... II - 2316

— Доводи на страните ..... II - 2316

— Съображения на Общия съд ..... II - 2317

По втората част, изведена от нарушение на принципите non bis in idem и на пропорционалност, поради факта че Комисията вече била взела предвид решенията „Пероксиди“, „Полипропилен“ и „PVC“ за установяване на повторност в четири други решения, с които се санкционира жалбоподателят ..... II - 2323

— Доводи на страните ..... II - 2323

— Съображения на Общия съд ..... II - 2325

По третата част, изведена от нарушение на принципите на пропорционалност, равно третиране и добра администрация, поради увеличението с 90 % на основния размер на глобата, наложена на жалбоподателя на основание повторност ..... II - 2328

— Доводи на страните ..... II - 2328

— Съображения на Общия съд ..... II - 2329

б) По третото правно основание, изведено от факта, че на жалбоподателя не е предоставено намаление на глобата на основание на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството.. II - 2336

Доводи на страните ..... II - 2336

Съображения на Общия съд ..... II - 2340

в) По четвъртото правно основание, изведено от непредоставяне на намаление на глобата в полза на жалбоподателя извън приложното поле на Известието от 2002 г. относно сътрудничеството ..... II - 2352

По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото и при установяване на факти от страна на Комисията, тъй като е приела, че сътрудничеството на жалбоподателя не обосновава намаление на глобата на основание на смекчаващите обстоятелства, предвидени в Насоките..... II - 2353

— Доводи на страните ..... II - 2353

— Съображения на Общия съд ..... II - 2354

По първата част, изведена от нарушение на принципите на добра администрация и на пропорционалност, поради това че жалбоподателят не оспорва фактите, и с оглед на неговото сътрудничество ..... II - 2357

— Доводи на страните ..... II - 2357

— Съображения на Общия съд ..... II - 2359

По третата част, изведена от нарушение на принципите на пропорционалност, добра администрация и равно третиране, тъй като Aragonesas и жалбоподателят неправилно били третирани еднакво ..... II - 2363

— Доводи на страните ..... II - 2363

— Съображения на Общия съд ..... II - 2364

Б — По искането, представено при условията на евентуалност, с което се цели изменение на размера на глобата ..... II - 2365

1. Доводи на страните ..... II - 2365

2. Съображения на Общия съд ..... II - 2366

По съдебните разноски ..... II - 2367